

Barkókéfe

fanzine

1. szám

2010. február

Először is elnézést az óvodás címlapért, a következő majd jobb lesz. Itt a helye a szokásos bevezetőnek és programadásnak, úgyhogy ez most sem marad el. Mi értelme van itthon kiadni egy fanzine-t, pláne egy szkinhed fanzine-t? Úgyis csak néhányan veszik meg, ha küldök belőle külföldre, akkor olvashatok róla kritikákat „nevesebb” angol nyelvű ’zine-ekben, meg úgyis ráfizetés az egész. Nem tudom, de azért ha kész van, jó ránézni: ilyen is van! Pont olyan, mint amelyet én is szívesen olvasnék, lehetőleg minél többet, persze más és más tartalommal. Egyébként remélem, szűk olvasókörömnek nem árulok el nagy titkot, hogy ezen újság szerkesztője megegyezik a Terrace Lost Its Soul webzine szerkesztőjével, de annak befejeztem frissítését, ugyanis sokkal hitelesebb egy nyomtatott underground lap, mint egy olyan honlap, ami bármikor törölhető az éterből, ezután pedig le is tagadható. A TLIS maradjon meg egyszerű archívumnak, melynek tartalmát remélem, nem találom meg a későbbiekben sehol, ferdítésekkel, hazugságokkal, vagy másvalaki nevével, mintha ő írta volna. A webzine-nel eltöltött másfél év arra volt jó, hogy felkészüljek, például a Barkókefére. Igaz, csak néhány hónappal a webzine kiadása után döntöttem el, hogy lesz valaha írott ’zine-em is, de már akkor meg volt a név és egy-két cikk, hogy miről fogok írni, na meg hogy 32 oldal. Helyesírási hibák, szóismétlések, értelmetlen mondatok nélkül, gagyi feliratok-képek nélkül, azt hiszem, mondhatom: igényesen. Nem lesznek többéves interjúk (Ezt úgy értsd, hogy például TLIS-en lefordítottam egy több mint húszéves Business interjút, de azt direkt azért, mert olyan dolgok voltak benne, amelyek bárhová beférnek, s a 80-as években nem is ömlöttek ránk ilyen cikkek.), ami az elmúlt 1-9 évben jelent meg valahol – akár itthon vagy külföldön, angolul vagy magyarul –, s én egyszerűen csak lefordítottam vagy bemásoltam. Ilyen nem lesz. Honlap sem lesz, ott a Myspace profilom, az bőven elég. Distro sem lesz, úgysem vesz senki semmit, mindenki letölt. Oké, én is letöltöm az albumokat, de azért, mert itthon lehetetlen hozzájutni, külföldről meg nem fogok rendelni az ár kétszereséért postaköltséggel. Esetleg ha írnátok, hogy legyen fanzine distro, akkor esélyes lenne, hogy külföldi fanzine-ekhez lehetne hozzájutni, de szerintem ez csak arról szólna, hogy kb. 6 darabot hozatnék, egy nekem, a többi 5 meg eladó, ennél több embert úgysem érdekelne. Igen, és hogy mit is olvashatsz itt. Interjúk, biográfiák, remélhetőleg külföldi angol nyelvű könyvekből egy-két oldalas lefordított kedvesinálók (és majd üldözni fognak a szerzői jogok miatt, hehe), lemezajánlók, és... na, mi hiányzik, hogy ez ne csak egy unalmas, sablonos tucat legyen? Saját írások. Mondjuk szerintem ezeken sokan meg fognak lepődni, hogy milyen >>>hülyeségekről<<< írok, de ez csak azért van, mert unom már a McDonald’s bojkottokat, meg a szkinhed-felvilágosító cikkeket. Meg szeretek olyan dolgokról írni, amikről más még nem írt.

A fanzine célja, hogy új zenekarokat, kiadókat ismerj meg a szkinhed berkeiben, már (el)ismert bandákról tudj meg új dolgokat, értesülj a legújabb albumok megjelenéseiről, tudomásodra jusson a szerkesztő véleménye a saját írások alapján, szubkultúrálódj, szórakozz, aki pedig még nem tud semmiről semmit: csatlakozz. Igazából neked tényleg szükséged lenne alap dolgokra, mert ez a fanzine annak lesz jó olvasmány, aki teljesen képpen van mindenről, és nem kell visszamenni a kezdetekhez, hogy „na, akkor mi is ez a Spirit of ’69?”, és társai. Továbbra is tartsd a szavad! ~~Az első szám 50 példányban kerül kinyomtatásra, kíváncsi leszek, mennyit tudok szétszórni.~~ Köszönetnyilvánítás és üdvözlés elmarad. Na hajrá-hajrá! Olvassatok! Oi!

„tenispóló hipós gatyá
szkinhed szkinhed rapapapa”

100% szubkultúra

csomagküldés, zaklatás, info:
noesarm@gmail.com
myspace.com/noesarm

AKTUÁLIS

itt lesznek a hírek vagy mifene

A 2010-es év elég zsúfoltnak és színesnek ígérkezik a hazai fanzine-ek szempontjából, csak el ne kiabáljam magam. Valószínűleg lesz Barkókefe 2. szám is, ezzel a számmal talán egy időben jelenik meg a RADICAL ROOTS 11. kiadása, valamint Gabó mester sem tétlenkedik, úgy néz ki folytatja a Street News-t. Rebesgetik, hogy 8 évnyi szünet után újra lesz Skinbomb fanzine. Valóban volt erről szó, a munkálatokat azonban egyelőre sűrű homály fedi. Egyéb új nevekről nem tudok. A HC-sek mostanában hallgatnak vagy én nem tudom mi van velük. Mindenesetre tényleg jó lenne, ha minél több fanzine jelenne meg.

◦ ◦

Leszokóban a cyberharcokról még mindig történnek érdekes dolgok. Informátoraink szerint alakul a Magyar Gárda emo alakulata, amely a nemzeti emókat fogja majd egységbe. Ezután a következő lépés az NS-emocore zenekarok létrehozása lesz. Végére is a vén kefebajuszos festő tekinthető az első emónak hajviseletével és öngyilkosságával, sőt, leghűbb követői családjukkal együtt imitálták utolsó tettét. Talán újra fellendül a Follow your leader pólók árusítása? Mindezek alapja, hogy 15 éves emo gyerekekből tör ki a „nemzeti”, néhol anti-antifa én, s ezeket a megnyilvánulásait általában az interneten élük ki. Suicide them!

◦ ◦

Ha ezt olvasod, akkor a Perkele még mindig nem oszlott fel.

◦ ◦

Tényleg ajánlott betérni a Teenage Riot Store-ba Budapesten. Kellemes zene szól kedves eladókkal, jófajta kis- és nagylemezeket árulnak, CD is van bár azt utálok, jelvények, felvarrók, egyedi tervezésű pólók, és ami a legfontosabb, hogy vegyétek már meg az utolsó darab fanzine-eket, mert ~~még mindig ott figyelnek a poleon az 5-6 éves Oi! és SKA újságok.~~ Kezd kellemetlen lenni. Én már vettem, csak azért mondom.

◦ ◦

Lassan itt a március, visszatérünk a hazai futballpályák lelátóira. Azt nem írom, hogy a tv elé is megint leülünk, mert a külföldi bajnokságokat karácsony másnapján is nézheted, ott nem kell várni semmire. Sose szerettem az itthoni téli és nyári uborkaszerezont (bár főleg a télit nem), de most végre ismét mindenki kimehet hőzöngeni, szurkolni, verekedni vagy amit szokott csinálni. Rangadókra fel!

◦ ◦

Igény szerint elvileg készülnek majd Skinhead way of life 40 years of love & hate 1969 – 2009 képeslapok hazai természetben. A kép forrása egy bank holiday lesz az 1980-as évek elejéről Angliából, bőrfejűek sétálgatnak valahol egy dél-angliai parton, az egyikén Trojan Skins farmerkabát. Fekete-fehér alapon.

◦ ◦

Interjú az **Aggroneusk** nevű francia Oi! zenekarral. Azon kevés bandák közé tartoznak, akik szkinhed lányt is alkalmaznak, aki nem is néz ki rosszul, sőt. De olvassátok inkább, hogy milyen válaszokat is adott Oli a zenekarból.

Ismerek néhány francia Oi! zenekart Párizsból és Nantesből, de titeket még nem. Új zenekar vagytok?
Igen, 2009 augusztusában alakultunk.

Mit jelent a nevetek, és miért pont ezt választottátok?

Az Aggro azt jelenti, hogy szeretünk balhézni, a neusk pedig a francia szlengben a szkinhed megfelelője.

Számomra szokatlan, de nagyon örülök neki, hogy egy Oi! zenekarban szkinhed lány is játszik. Honnan jött az ötlet, hogy ő is csatlakozik hozzátok?

Anasztasia a basszusgitáros barátnője, és egyébként is velünk mozgott, gondoltuk kipróbáljuk őt is, és most itt van. Az Aggroneusk egy baráti társaság zenekara, teljesen természetes, hogy játszik köztünk.

„Love music hate racism” fontos az országokban szkinhedként kiállni a rasszizmus ellen? A legtöbb francia zenekar, akit ismerek, szinte mind SHARP.

Itt Franciaországban is, ahogy a legtöbb országban, a média egyenlőségjelet tesz a szkinhedek és a náciok közé. Ahol mi élünk, Észak-Franciaországban, sok náci ellopta a szkinhed öltözködést, így nem szeretnénk az ő „skinhead” nézeteikkel keveredni, ezért a jelmondat hangsúlyozása. Nem akarjuk látni őket a koncertjeinken sem. Nálunk szerencsére sokakban erős az antirasszizmus érzése.

A párizsi Hardtimes ismerősei vagytok, de tartjátok a kapcsolatot más zenekarokkal is?

Sok koncerten ott tudunk lenni, így megvannak a kapcsolatok, de ezeket nem igazán nevezném mind szoros barátnak. A Hardtimesből Phillel vagyok jóban a 90-es évek eleje óta.

Feltöltöttetek 3 számot MySpace-re, de van több dalotok is? Gondolkodtatok már saját albumon?

Persze, a koncerteken játszunk som más számot is, igaz, ezek egy része feldolgozás. A másik kérdésre is válaszolva, tervben van egy split a Legend'Aire-rel. Hogy mikor? Talán 2010 nyarán.

Könnyen tudtok koncertezni? Csak a környéketeken játszotok, esetleg az ország más részeiben is, vagy jártatok-e már külföldön?

Itthon nem könnyű koncertet szervezni, napról napra egyre több bár és kocsmá zár be, és még bonyolultabb akkor, ha egy szkinhed zenekarral van dolga a szervezőnek, mint a mi esetünkben. Sokszor a már leszervezett koncertünket is lefűjják végül. Egyelőre még csak itt helyben játszunk, hiszen még csak egy fiatal zenekar vagyunk, de természetesen tervben van az ország egyéb pontjain is fellépni, és miért ne? Akár külföldön is.

Miről szólnak a dalaitok? Csak a szokásos dalszövegek, vagy van mélyebb politikai-társadalmi vonatkozása is?

Mivel nem nagyon politizálunk, ezért számaink az életmódunkról, a mindennapi életéről, a barátságokról, a bulikról szólnak. De azt sem felejtjük ki, hogy büszkék vagyunk arra, hogy szkinhedek vagyunk, és emlékezünk a múltra is.

Milyen a színtér a környéketeken, sok a szkinhed? Már elismert zenekarnak számítottok?

Szkinhednek lenni a körzetünkben, az országban, vagy sok helyen a világban még mindig rossz, mindenhol utálnak minket. Nálunk kevés kopasz van, úgyhogy könnyű áttekinteni, mindenki ismer mindenkit. Egyébként pedig az átlagemberek úgy tartanak minket számon, mint durva és erőszakos idióták gyülekezete.

Látom, barátként tekinthettek a Last Resort Tattoo szalon vezetőjére is. Tudnátok néhány szót mondani a munkásságáról?

Steffel a 80-as évek végén találkoztam, aki akkor épp egy Nuits Blanches nevű fanzine-t szerkesztett, és már akkor látszott, hogy érdeklődik a festés és a rajzolás iránt, így természetes volt számára, hogy tetováló lesz. Tetszenek a munkái, szépek a színek és jól árnyékol. Pólómintáinkat is neki köszönhetjük.

Szeretitek a futballt, vagy más egyéb sportot?

Aurelien a Racing Club de Lens szurkolója, ha módja van rá, mindig elmegy a stadionba. Szereti az ottani közeget, legyen szó meccs előtti, közbeni vagy az utána lévő hangulatról. Pantoufle nem akkora fan, de néha őt is láthatod ott.

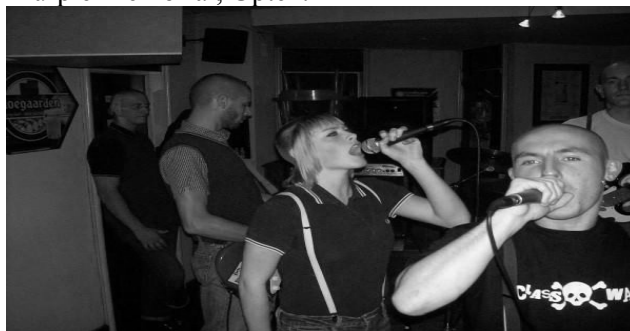

Ahogy végignézem a képeiteket, látni rajtad, hogy nem ma kezdted, viszonylag „idősebbnek” is mondhatnának. Úgyhogy remélem, tudsz pár szót mondani a különböző francia szervezetekről, csoportokról, baráti körökről. Azt hallottam, régebben voltak problémák a párizsi SHARP-ok és RASH-ok között, de nem olyan rég láttam közös képet a két szervezet tagjaival. Mi a helyzet most, mi a helyzet vidéken?

Jól látod, én idősebbnek számítok, 1984 óta vagyok szkinhed, ez idő alatt sok dolgot, változást láttam magunk között. Sok évvel ezelőtt volt probléma a SHARP és a RASH között, de csak Párizsban. Egyéb helyeken a SHARP és a RASH szövetségben van. Párizsban most csendesebb az élet, néhány RASH jobban van SHARP-okkal is a fővárosban. A vicc az egészben az, hogy néhány éve a SHARP-ba bújtt néhány rasszista, elkerülve így a balhét. Furcsán hangzik, bár mára ez már tisztázódott és nincsenek ilyen félreértések. Szerintem ma a SHARP-ok élik az életüket és néha szétrúgják a nációkat, a RASH-ok pedig inkább a társadalmi problémákkal foglalkoznak, és ők azok, akik jobban belemerülnek a nációadászatba. A Trojanok pedig a tiszta szkinhed életforma követői. A koncerteken és a bulikon általában egység van. Ez az én véleményem, a

zenekar tagjai nem biztos, hogy egyetértenek. **Most néhány szót a francia ska zenekarokról. Hiába vagytok az angolok szomszédai, kevés ska bandát ismerek tőletek, csak a Skarface-t, a Babylon Circust és a 8-6 Crew-t. Sok rudeboy él az országokban?**

Igen, sok a rudeboy, de azt se felejtsük, hogy Belgium is a szomszédunk, ott is rengeteg rajongó, koncert és zenekar van. Mondanék még pár bandát itthonról: Los Tres Puntos, Two Tone Club, Jim Murple Memorial, Upten.

Volt egy nagy koncert Párizsban, fellépett a Cockney Rejects, a Nabat és a Klasse Kriminale is. Sikerült eljutnotok? Egyáltalán, figyelemmel követitek-e még a régi Oi! zenekarokat?

Néhányan természetesen már láttunk pár nagy bandát, és továbbra is a rajongóik vagyunk. Sajnos egyikünk se ment el, az ilyen eseményekbe gyakran beleszól a család, a munkánk és a pénz is.

Mit gondolsz (a):

-francia idegenlégióról? Semmit nem tudok róluk, régebben természetesen kiváló harcosok voltak, de ma már egyáltalán nem érdekelnek.

-Sárköziről? Van olyan ember, aki megdob egy virágcsereppel az ötödik emeletről, és ezt mondja: rózsát adtam neked!

-futball huliganizmusról? Szeretem, jó látni, hogy a szurkolók védik a klubjukat és a futballért élnek.

-PSG és az OM közötti rivalizálásról? Aurelien szerint komoly az ellentét, hisz ők a bajnokság két fő csapata, bár az európai kupákban nem jeleskednek.

-1969 – 2009 40 éves születésnap szkinhed partikról?

Néhányan közülünk elment ilyen bulikra, de nekünk ehhez nem kell ünnepelni, hogy emlékezzünk.

-Brigada Flores Magonról? Jó zenekar, értékelem.

-Skinkorpsról? „Éljen a sör, a bunyó és a kultúra!” - ebben minden benne van!

-Komintern Sectről? Nagyon jó számaik vannak, melyek végre hosszú idő után újra fel lesznek véve.

-francia borokról? Rossz nyomon jársz, ha még sosem kóstoltad! Szeretjük ezeket inni, főleg, ha be akarunk rúgni. A különleges Cabernet d'Anjou egy nagyon finom rosé bor!

<http://www.myspace.com/aggroneusk>

Szkinhedek casual filmekben

A XXI. századi angol huligán filmek a **football casual** jegyében készültek. Stone Island, Fila, Lacoste, Burberry, fehér sportcipők, hogy csak a legáltalánosabb öltözékeket említsem. A filmek nagy részében feltűnnek természetesen a kopaszok is, az ő szerepüket elemzem most.

Awaydays

A legtöbb kopasz ebben a filmben található. A fiatal Carty csatlakozik a Packhoz, kisvárosuk legkeményebb mobjához. Vezetőjük az idősebb Godden, rajta kívül tizenéves, illetve húszas éveik elején járó srácok vannak a csapatban. A történet lényege, és ahogy azt a cím is sugallja, a csoport vonattal járja a vidéket, és az idegenbeli meccsek előtt/után megütközik a helyi csapat huligánjaival. Anglia északi részén utazgatnak, az egyik ellenfél egy piros-fehér csapat, melynek mobja szkinhedekből és bootboyokból áll. Kissé eltúlzott és kevésbé hihető, ahogy a kétméteres idősebb hústornyokat borítgatják a 20-as karú fiatalok egy-két ütéssel, és végül helyben is hagyják őket, a késelő kisköcsög még egy „kurva kopasz” felkiáltást is elereszt.

Cass

A történet főszereplője Cass Pennant, az InterCity Firm egyik legismertebb alakja a 80-as években Kelet-Londonban. Majd egy tucat kopasz mutatkozik a film három jelenetében is: amikor Leedsben keresik egy parkban az ellenfelet, a West Ham mobban ott vannak a bomberdzsekis-farmerkabátos szkinhedek. A Newcastlebe való utazás előtt Cass kiválogatja az embereket, hogy kik jöhetnek, ott is számtalan zöld pilótadzsekis Lonsdale pólós-teniszinges várakozik a sorban. Newcastlebe felérve pedig ők is kiveszik a részüket a Geordie lokál szétzúzásában. Nemcsak szkinhedek, hanem szkinhed zenék is találhatóak a filmben, úgymint a Liquidator, az Israelites, vagy épp a Madness One Step Beyond-ja, valamint két The Beat szám is.

Rise of the Footsoldier

Carlton Leach szintén az ICF tagja volt, az ő életéről szól a film, melynek csak első (de tökéletes) negyed órája játszódik huligán környezetben. Épp Manchesterbe tartanak busszal, amely lerobban, emiatt Leach csak egy féltucat fős kisebb csoporttal indul tovább gyalog. Üldözőbe vesznek három fiataalt, akik beviszik őket a Red Army keménymagjához, az értelmetlen küzdelemben végül úgy maradnak felül, hogy megérkezik az ICF másik része Bill Gardner vezetésével, és elüldözik a piros-fehéreket, miközben a Motörhead We are the Road Crew száma szól. Leach (Everlast pólóban) kisebb mobjában található egy szkinhed, egy eléggé ritka Burberry-mintás vajszínű harringtonban. Ott van mellette egy fekete forma is, vélhetően Cass Pennant, bár senki sincs megnevezve, ezért csak találgatni lehet.

The Firm (2009)

Az 1988-as The Firm remake-je. Szinte ugyanaz a történet: a két londoni rivális, a West Ham és a Millwall párharcát mutatja be a két vezér, Bex és Yeti jellemén keresztül. A történet vége (amit nem lövök le, nézze meg mindenki) megegyezik, egyes jelenetek is, igaz, néhány ki van színezve és kissé átalakítva, hogy azért ne ugyanazt lássuk.

Egy extra szállal kombinált Nick Love rendező, a Football Factoryból jól ismert Raff (Zeberdee haverja) ezúttal Dom szerepébe bújik, és a kezdetben jelentéktelen figura felküzd magát a West Ham keménymagjának első sorába, Bex balkeze lesz. Ez az a film, amiben nincsenek szkinhedek. 100% casual, de tényleg. A képernyőről csak úgy ömlik ránk a rengeteg Fila melegítő és Adidas sportcipő. Az eredetiben még voltak nadrágtartós-harringtonos ürgék, de itt már minden letisztult.

Ferencvárosi krónikák

Eredetileg úgy volt, hogy minden számban lesz majd egy történet a IX. kerületből, de aztán rájöttem, inkább távol tartom a fanzine-t a magyar focitól. De mivel ezt a cikket érdekes körülmények között találtam (2008 szeptemberében épp egy kémény újrabetonozásakor a padláson hevert a Nemzeti Sport egy több mint tíz éves számának egy részlete, és pont ez az eset volt benne), ezért mindenképp meg akarom osztani, mert azért a történet sem utolsó. Ilyen acab-os.

Békéscsaba idegenben („A hét levele”)

Egy katolikus középiskolai kollégium nevelőtanára vagyok, másodállásban pedig általános iskolában tanítok. Gyermekkorom óta járok Fradi-meccsre, s amikor megtehetem, gyakran még a vidéki meccsre is elkísérem a „kedvenceket” – a diákjaimmal együtt. Miután vallásom és emberi meggyőződéseim szerint próbálok élni, ennek megfelelően akarom nevelni a „fiaimat” is. Ebbe beletartozik az ellenfél tisztelete, nem ócsárlása, a trágár beszéd száműzése, a sportszerű biztatás is. Számomra nagy öröm volt, hogy „fiaim” viszonylag hamar átvették a nekem fontos értékeket. A trágár szlogeneket átköltöttük, jópofa rímeket faragtunk helyettük, sőt, az

Üllői úti tábor rendszeresen körülöttünk lévő tagjait is igyekeztünk rávenni a számunkra szimpatikusabb biztatásra. Eleinte poénkodtak, „hittantanárnak” gúnyoltak, de aztán hozzánk szoktak, megkedveltek. Idén a tavaszi idényben voltunk Pécsen, Győrön – nem a rendbontók között –, Diósgyőrben, majd Békéscsabán is. Tanítás után indultunk a kollégium kisbuszával, ezért „jól ki kellett lépnünk”, kétszázötven km buszozás után mégis kb. félórát késtünk. Csak messze kaptunk parkolóhelyet, s rohantunk, ahogy csak a tüdünk bírta, a stadionhoz. A „ferencvárosi” oldalon beálltunk egy „ritkásabb” helyre, majd elkezdtük – volna – nézni a meccset. Ám még egy percet sem voltunk ott, amikor láttuk, hogy kb. ötven-száz bukósisas, plexipajzsos, gumibotos rendőr (kommandós?) jön a szektor felé. Azt gondoltuk, hogy – mint Diósgyőrben –, a korlát belső felén akarnak állni, hogy azt megvédjék tőlünk. Ám nem így történt!

NEMZETI SPORT: „Miközben a megiramodó Kasikot Telek lerántotta a 16-os bal sarkánál, ezzel egyidejűleg egy rendőri különítmény a lelátóra vonult, a Fradi-tábor kemény magjához, hogy rendet csináljon. 3-4 perces „ijesztgetés” után megnyugodtak a kedélyek, s a rendőrök visszavonultak.”

Szóval jöttek. A „fiaimmal” mi csak néztük, hogy vajon mit akarnak. Szó nélkül nekünk estek. Az egyik fiú, Matyi – vasággal együtt 38 kiló – megmenekült, mi azonban nem. Én a falnál álltam, nem tudtam volna hátrébb lépni. Az első ütést a fejemre kaptam, majd a fejemet védeni akaró kezemre. Még mindig nagyon fáj. De az még ennél is sokkal jobban, hogy a „fiaimat” becsaptam, mert jó szórakozást ígértem nekik. Ehelyett gumibotcsapásokat kaptak, többük hátán ékeskednek a lila csíkok, mert azok a REND-örök semmit sem néztek, csak ütöttek, és ütöttek újra. Kicsit szétverték minket – hol volt tőlünk a „kemény mag”? –; kicsit szétverték azt a hitemet, hogy érdemes; kicsit szétverték az Európához tartozni álmomat; kicsit szétverték a bizalmamat a rendőrségben. Hogy lehetséges, hogy már Magyarországon is névtelen – jeltelen (!) – erőszakszervezet üthet-rúghat védtelen embereket (pozsonyi import)? Kérdésemre egy tiszt válasza később csak egy vállrándítás volt. Nekem azonban el kell számolnom, oda kell a szülő elé állnom, ha baja esik bármelyik „fiának”, mondjuk annak, aki a kerítés felé menekült, s még ott is ütötték. Aki a parancsot kiadta, annak az egy ember nem számít? Annak nem kell felelősnek lennie értem és a gyerekekért? A „fiam” és én már nem haragszunk rátok, „békéscsabai hősök”, csak félünk...

A Szent József Kollégium nevelőtanára és további öt egyetértő aláírása (2600 Vác, Honvéd u. 13.)

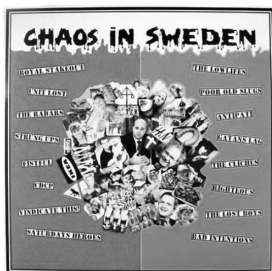

ROVAT

Nem hiszem, hogy legközelebb is sikerül ennyire átfogó (ha nevezhetjük annak) riportot készítenem egy külföldi színtérről (meg úgy egyáltalán, az első számot most nehéz lesz felülmúlni he he), de mivel feltétlenül kellett helykitöltésnek 2 oldal, ezért Svédországra irányult a figyelmem. Elég sok jó zenekar van ott, amelyek nagy része svédül énekel, ezért külföldön kevésbé ismertek, de ott nagy kincsnek számítanak.

Kezdjük talán a legismertebb bandával, a Perkelével (2006. 10. 21., a ferencvárosi koncertjük napja számomra a nem hivatalos magyar Oi! ünnepnapja, bár nem voltam ott, sőt). Bár Podravka tavaly már leadta róluk az ukázt egy fórumon, röviden azért összefoglalnám, mit is írt. A **Perkele** ott már egyáltalán nem számít elismert zenekarnak, sőt. Beígérték nekik egy verést is. Kb. négy évvel ezelőtt egy szervező Svédországba hívta a Templarst, és fellépett a Perkele is. A svédek követelték a pénzüket, bár erről korábban semmiféle megegyezés nem született, hiszen örülhettek volna, hogy áthívták az amerikaiakat, ettették-itatták őket, és ez mind ott volt Göteborgban, utazniuk sem kellett. Aztán a siránkozás végére végül megkapták a pénzüket, bár az is érdekes, hogy a szervező azelőtt sokat lógott Ronnal, az eset után Ront azonban egyre kevesebbszer látták a városban. Tavaly kiadták a csak svéd (és norvég) nyelven szóló *Langtan* albumot, gondolom ezzel ismét a svéd rajongók szívét akarták meghódítani, azonban kevés sikerrel. Érdekes megfigyelni, hogy nem láthatsz Svédországban Perkele koncertet, mert már senki sem szervezi le őket. Kinőtt helyettük bő egy tucat jobbnál jobb zenekar, ők pedig el vannak maguknak, és valóban, meghallgatva a számaikat, nem kell nekik Perkele. Az azonban vicces, hogy más országok (pl. mi is) összetennék a kezüket egy ilyen zenekarért. De a svédek nem kérnek az Oi! sztárokból, ők a saját szintjükön akarnak sikereket elérni, s jól is van ez így.

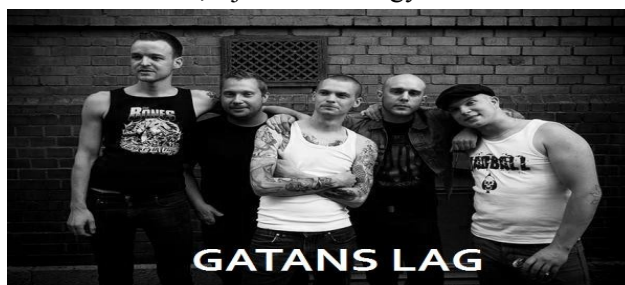

Szóval ezek a feltörőben lévő zenekarok barátságuk megerősítése érdekében ki is adtak egy válogatáslemez **Chaos in Sweden** címmel, mely tulajdonképpen a svéd Oi!-punk „elit” mutatja be. Tervben van az album beszerzése, s biztos vagyok benne, hogy nem fogok csalódni, ismerve a zenekarok nagy részét.

Következzen személyes kedvencem, a Perkele talán legfőbb riválisa és követője (?!), a **Gatans Lag**. A srácok mára elég jelentős rajongótáborra tettek szert, a 2007-es kimondhatatlan

bonyolult és idézhetetlenül hosszú albumuk a csúc, melyet egy nyolc számos lemez előzött meg, rajta a későbbi dalok nagy részével. Tavaly kiadták a még hosszabb és még bonyolultabb nevű új albumot, azonban itt már nagy csalódás ért, sehol nincs a korábbiakhoz képest, erről bővebben a lemezkritikáknál. Érdekes megnézni egy Gatans Lag koncertvideót, jó látni, hogy még nappal is (fesztiválról van szó) tömegek vannak a színpad előtt énekelve, sört locsolva, és távol a színpadtól is sokan éneklnek a számokat. Különösen tetszik a zenekar

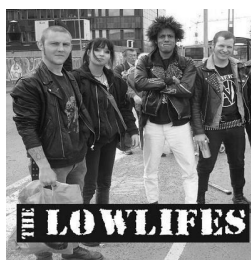

emblémája, a Lag „L” betűjét vagy egy borotvapenge, vagy egy pisztoly helyettesíti. A svéd dalok ne ijesszenek el senkit, nagyon dallamosak lettek, érdemes belehallgatni.

Folytassuk a sort a már régi motorosnak számító **Clichés**zel, róluk 5 éve is lehetett olvasni a *Sound of the Streets* fanzine-ban. Ha jól tudom, az Oi!/szkinhed dalszövegek kliséit figurázzák ki hol humorosan, hol arca mondva. Két lemezük már biztos megjelent (egyikről értekeztem tavaly a TLIS-en), többről nem tudok. Ők is jó zenét tolnak, és nyitnak az angol szövegek felé.

Harmadik a sorban a **Vindicate This!**. Velük már interjút is olvashattatok a webzine-ben, korrekt arcok, és bár nem tolnak eredeti zenét (nagyon hajaz a Perkele gitártémájára), azért hallgathatók a számok. Ők is fent vannak a válogatáson, velük mindenképp számolni kell a jövőben is. Viszonylag fiatal zenekarnak számítanak, ám annál nagyobb lelkesedéssel. Streetrock, Oi!, punk, hívd aminek akarod, mindenesetre megjelent debütáló lemezük „Stronger than Yesterday” (Erősebb, mint tegnap) címmel. Agresszió. Gyűlölet. Büszkeség. Nem az igazság, de egy igazság – a mi igazságunk. Így hangzik kissé sablonos jelmondatuk. A CD-jüket még nem sikerült beszereznem, de a következő számban biztos olvasható lesz majd róla egy kis bemutató.

Lowlives. Stockholm punk. Túl sokat nem tudok róluk. Most ők itt csak helykitöltésként szerepelnek a listában (ami hülyeség, mert írhatnék 2-3 egyéb zenekarról is, na mindegy, senki sem tökéletes, bár ez a cikk lehetne, de mégse).

Felkerültek a Chaos in Swedenre. Ezen kívül hallhatóak tőlük demó felvételek, szóval elég rendes volt a válogatás készítőitől, hogy „referencia” nélkül is számítottak rájuk.

Az **Antipati** négy éve kezdte az ipart. Ők is a svéd fővárosból származnak, elmondásuk szerint a punk minden ágát képviselik zenéjükben, ez meglátszik a rájuk hatással lévő zenekarok listáján is. Leghíresebb albumuk

az On Repeat, melyet a CD után LP kiadás is követett. Megjelent még egy kislemezük is, s szerepelnek 3 válogatáson is. Decemberben stúdióba vonultak, elvileg 2010 első hónapjaiban lesznek készen a munkával, gyakorlatilag ez biztosan későbbre tehető majd, de terveznek CD és bakelit kiadást is. Örömmel várjuk!

A **Ticking Bombs** zenekar talán ismert egyesek számára, ha jól tudom, 1-2 éve játszottak már Magyarországon is. Ők sem ma kezdték, 2000-ben alakultak, bár azt le kell szögezni, ők inkább egy

punkrock banda. Bejárták Európát, s Japánba is eljutottak. Saját meghatározásuk szerint zenéjük a Peter Pan Speedrock és a svéd streetpunk keveréke. Számaik társadalmi mélységűek, szólnak a tragédiáról, a krízisről, csupa szomorú dologról, ahogy ők fogalmazznak. Svédország nemcsak az Ikeáról és az egyedi nyárról híres (hanem a társadalmi problémákról is?!). Új albumuk, a Crash Course In Brutality most januárban jelent meg egyaránt CD-n és LP-n, a bakelit verzió 300 limitált narancssárga lemez.

Az **On The Job** is mostanában kezdte bontogatni szárnyait, 2009-es debütáló mini CD-jüket néhány hónappal később az első nagylemez, a Rock 'n'

Oi! követte, s eljutottak Angliába is koncertezni. Van, aki szerint ők csak egy lufi, akik hamar ki fognak durranni, s nem is érti, hogy miért ennyire felkapottak most, de ha meghallgatjuk a dalokat, talán érthető, hiszen azért annyira nem rossz zenészek. A brightoni koncertjükhöz még annyit hozzátennék, hogy a Last Resorttal léptek fel, és nem sokkal az utazás előtt az egyik gitárosuk eltörte a karját, emiatt veszélybe került a koncert, hiszen hiába próbáltak egy gitárral, nem volt olyan, mint azt szerették volna. Végül jött a nagy ötlet (...), hogy keressenek egy gitárost, aki beszáll egy koncert erejéig, ez sikerült is, úgyhogy végül mindenki boldogan ment haza, a törött kezűt leszámítva.

Nem véletlenül hagytam a sor végére a **Körsbärsfettera** nevű bandát. Na és nem azért, mert him-soviniszta lennék, sőt, hanem inkább azért, hogy a cikk végére érve ők maradjanak meg legjobban mindenki fejében. Egyrészt mert az énekesnő az

egyik legismertebb klipjükben Gatans Lag pólóban énekel, másrészt mert csak lányok-nők alkotják a zenekart, ez a képen itt meg is figyelhető, eléggé szemrevaló teremtmények, ilyen pin-up féleségek, csak sajnos nem melltartóban, de azért így se rossz.

A Radical Roots új számában olvasható is lesz velük egy interjú, én is onnan ismertem meg őket, és remélem, Kova papa beszerez majd tőlük mindenféle földi jót, jelvényt, pólót, CD-t, mert biztos, hogy vennék. A Vardagen számuk az, amit itthon is kézről kézre jár (nem úgy), a refrénben valami Harrison Fordos szöveg is van, mókás.

Antonella

a

KLASSE KRIMINALE

tagja 1985 és 1991 között

Az olasz Klasse Kriminale zenekart senkinek sem kell bemutatni, 2006-ban megfordultak Szombathelyen is. Amennyiben láttatok már KK lemezborítót, biztosan volt köztük olyan, melyen egy szőke szkinhed lány is ott volt. Ő az. Azóta persze sok idő eltelt, Antonella elköltözött Angliába, de hadd meséljen inkább ő. Milf Oi!

Évtizedek óta szkinhed lány vagy. Hogyan találtad meg ezt a szubkultúrát, miért szeretted volna a tagja lenni? Akkoriban milyen koncertekre sikerült eljutnod?

1984-ben lettem szkinhed lány. Mindig is vágytam arra, hogy más legyek, hogy magamat más módon valósítsam meg. Ehhez tökéletesen illett ez a szubkultúra, szerettem a ruhákat, a zenét és az egész életmódot. Nem emlékszem, melyik zenekart láttam először, túl rég volt! De voltam a Jónéhány zenekar koncertjén, úgy mint a Cock SParrer, a Business, a Condemned84, a Section 5 és a Vicious Rumours.

A Klasse Kriminale 1985-ben alakult. Mikor csatlakoztál? Milyen szerepet töltöttél be?

A bandát Marcóval alapítottuk abban az évben! A legtöbb anyagot én írtam '85 és '91 között. Én voltam a gitáros, de énekeltem is. '91 végén hagytam ott őket személyes okok miatt.

A KK-ról olvashatunk pár sort a Skinhead

Bible-ben, és egy kép is van rólatok. Hogyan merült fel, hogy ti is szerepelni fogtok a könyvben?

George Marshall keresett meg, hogy szeretne egy képet mellékelni rólunk a könyvében. Akkoriban sok kapcsolatom volt számos helyen.

A 80-as években sikerült eljutnod Angliába? Hol jutottál hozzá a ritka ruhákhoz?

A legjobb hely öltözködési szempontból a Carnaby Street volt Londonban.

Hol élsz most, és mi a munkád?

Immár 17 éve Angliában élünk, egy menedékházban dolgozom.

Olaszország messze van Angliától. Mivel indoklod azt, hogy rád a szkinhed kultúra volt hatással, nem pedig a neonáci nézet? Ezt csak azért kérdezem, mert például a berlini fal mögött a szkinhed egyet jelentett a neonácival akkoriban.

Amikor Olaszországban éltem, szerettem az angol zenekarokat és a köréjük épült szubkultúrát, de azt nem mondanám, hogy az olasz színtér is erre támaszkodott. De azon olasz, és egyéb európai emberek számára, akik a 70-es évek végén, a 80-as évek elején Angliába utaztak, és megfordultak a kocsimákban, a koncerteken, a Carnaby utcában, a Last Resort boltnál és egyéb helyeken, jórészt azokkal a neonácikkal találkoztak, akik ekkoriban a

londoni színtér 99%-át tették ki. Akik nem éltek, vagy nem jártak a Temze partján akkoriban, azok ezekről a dolgokról nem is tudhatnak. Vettünk 2 Tone, punk és szkinhed lemezeket, üzemelték a nagy klubok, mint a Skunx, a Bridgehouse, a 100 Club, ahol az emberek az egyik pillanatban még a Liquidatorra, a másikban már a One Law for Themre táncoltak. A legelterjedtebb ruhák ekkoriban a crombie-k, a Fred Perry-k, a hipózott nadrágok, a kockás ingek, a pilótadzsekik, a sta-prestek voltak. Abban az időben nem tudtál kiválasztani egy kopaszt a többi közül a politikai nézete alapján! A 80-as évek elején nem volt széthúzás azokban a körökben, ez csak a 80-as évek végén következett be, amikor különféle csoportok alakultak. Ezek azok a dolgok, amikről sok szkinhed könyv nem nagyon ír. Aztán jött a sokféle címke, úgymint „trad”, „SHARP”, „Blood 'n' Honour”. A szkinhedek számára szerintem a legjobb évek 1979 és 1984 közé tehetők! Ezután a színtér kezdett hanyatlani, és ellentétes csoportokra oszlani.

A legtöbb idősebb szkinhed, akik már a 80-as években is kopaszok voltak, vagy a mai fiatalok közül is sokan, feladták az egészséget, és úgymond „szögre akasztották a bakancsot”. Neked hogy sikerült mégis égye hagyni a lángot a sok-sok év alatt? Hülyén hangzik, de van-e például tanácsod a fiatalok számára, hogy ne adják fel?

Az emberek mindig változásokon esnek át életükben, mindig más próbálnak követni. Én csak annyit mondhatok, hogy legyetek önmagatok, és ne dicsőítsetek bandákat.

Olaszország a robogók hazája. Szereted az efféle járműveket?

Édesapámnak volt egy Lambrettája, majd egy Vespija. Imádtam!

És az ultramozgalom fellegvára is.

Egyáltalán nem érdeklődöm a futball iránt!

Tartod még a kapcsolatot az olasz Oi!

színtérrel?

Már nem, kivéve azokkal az emberekkel, akik a MySpace-emen is fent vannak.

Mesélj a szóló projektedről! Te írod a dalokat? Kik vannak még a csapatban?

Az *Antonella's K.K.* a saját ötletem, semmi köze a klasszikus Klasse Kriminaléhoz. Velem zenélnék még a Superyob korábbi tagjai is, együtt írunk mindent, a dalokat, a szövegeket.

Észrevettél-e olyat, hogy a férfiak csak miattad jártak le a koncertjeitekre?

Nem, soha, sosem tekintettem magamra szex szimbólumként!

Van családod?

Igen, házas vagyok, van egy kisfiunk és egy bullterrierünk, Arabella.

specializáció, specializálás *lat el.* 1. szakosítás; sajátos arculat kialakítása vmilyen foglalkozásban, szakterületen 2. a munka szakosítása, megosztása egyes sajátos, különálló műveletekre 3. vmely általános szabálynak, vizsgálatnak egyes, különleges esetekre való vonatkoztatása v. korlátozása 4. él az élőlények környezeti alkalmazkodása, az állandó életfeltételekbe való beilleszkedése
specializál *lat el.* 1. szakosít; sajátos szakterületekre tagol, szétoszt **specializálja magát** *ld specializálódik* 2. általánosabb vonatkozásokat, szabályokat szűkebb területre alkalmaz
specializálódás 1. szakosodás; különleges szakterület kiválasztása és az ezzel kapcsolatos szakismeretek meg-

SPECIALIZÁCIÓ 1. – FRANCIA OI!

*Habár 4 évig tanultam franciául, nem sok minden maradt meg. Ezt egyrészt bánom is, másrészt meg egyáltalán azt, hogy végül franciát kezdtem tanulni. De ha már ott voltunk akkor használjuk fel a csekély tudást egy kis francia Oi! történethez. Két zenekarról lesz szó, a 80-as évekből a **Komintern Sect**, a 90-es évek első feléből a **Herberts** kerül bemutatásra. *Le coq jaune Oi!**

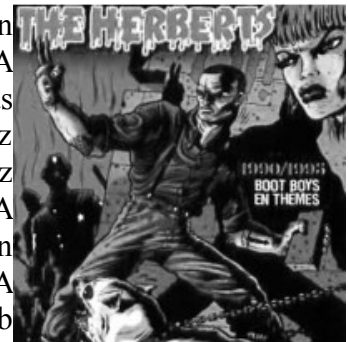
A **Komintern Sect** az egyik legelső francia Oi!-punk zenekar volt, Orleansban alakultak 1981-ben. Leszerződtek a CHAOS Productions kiadóhoz, melynek tulajdonosai a gitáros Punky és Herve (a Reich Orgasm tagja) voltak. Első felbukkanásuk lemezen 1982-ben volt, amikor is három számuk került fel az Apocalypse Chaos válogatásalbumra. Nem sokkal később ismét egy válogatáson, a Chaos en France-on szerepeltek egy új dallal, az Unis Par Le Vinnal. Első nagylemezük 1983-ban jelent meg **Les Seigneurs De La Guerre** (A háború birtokosai) címmel, melyet Franciaországban és Németországban koncerteken népszerűsítettek. A Chaos en France második része szintén

tartalmazott egy Komintern számot, a Reve de Libertét (Szabadság ábrándja). 1984 októberében a Chaos Festivalon a punkok és a szkinhedek közötti verekedés sokkolja a kedélyeket. Az anarcho punk szintér egyre nagyobb lesz, miközben a Chaos Recordsot szkinhed kiadónak kiáltják ki. 1985-ben egy új gitárossal kiegészülve veszik fel a második albumot, a **Dernier Combat**ot (Utolsó Támadás) a párizsi WW stúdióban. Az LP 15 számot tartalmaz (ebből 2 élő felvétel), és ez egy nagyon jó album, habár sok fanzine nem szerette. Az anarcho punk/szkin ellentét nem tett jót a zenekarnak, ezt sínylette meg a lemez, mert hiába jó felvétel a

jó felvétel, ha a másik oldalon állsz, már nem tekintesz rá olyan szemmel. Megjelent még egy válogatás Chaos in Europe címmel, ezen is volt egy Komintern-szám. A következő Chaos Festivalon a zenekaron kívül játszott még volna az Adicts, az Abrasive Wheels és az Al Kapott, de végül az egészet lemondták. Az Oi! szintér hanyatlani kezdett, az anarcho punk egyre erősebbé vált, ennek ellenére a 'Sect 1986-ban kiadta harmadik és egyben utolsó lemezét, a **Les Uns Sans Les Autrest** (Egyének Mások Nélkül), ami eléggé ott van a szeren, és a legjobb albumuk. A tagok 1987-től kezdve szétszéledtek különböző HC-punk-trash zenekarokba...

A **Herberts** párizsi munkásosztály Oi!/punkrock zenekar volt. 1990-ben alakultak és 1995-ben oszlottak fel. Tradicionális szkinhedek voltak. A „tradicionális” itt a „Spirit of '69” követőit jelenti, ami kiegészül a 80-as évek angol és olasz Oi! zenéivel, úgymint a 4-Skins, a Last Resort, az Oppressed és a Nabat. Streetpunkrock zenekarok, mint a Sham69, az Angelic Upstarts és a Cockney Rejects, szintén az asztalukra kerültek. A banda a Les Gavroches nevű vegyes bőrszínű szkinhed zenekar romjain alakult, akik a 80-as évek végén Oi!-t és SKA-t játszottak Párizsban. A Herberts első kiadásaiért az ex-Bérurier Noir-os Francois felelt, később pedig megalakították saját kiadójukat. A Klasse Kriminale volt a franciák kapcsolata az olasz szintérrel, igazi társak voltak. Az első kislemezek az előrendelések miatt hamar elfogytak, melyeket ma francia Oi! klasszikusokként tartanak számon. Leghíresebb dalaik a Dans La Rue (Az Utcán) és a Hais & Fiers (Utált és büszke) voltak, utóbbi tökéletesen jellemezte a helyzetüket: sokan szerették, és ugyanennyien utálták is őket.

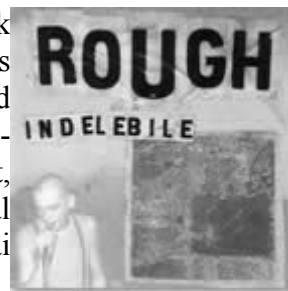
SPECIALIZÁCIÓ 2. – OLASZ OI!

És francia helyett ezt a nyelvet kellett volna tanulnom. Olaszul annyira jól szólnak az Oi! dalok, amennyire rosszul szólnak németül. Franciaország mellett talán Olaszország volt az Anglián kívüli nagy színtér Európában, ezt próbálom most felgöngyölíteni két zenekar, a **Rough** és a **Ghetto 84** segítségével. Martello rompi vetro Oi!

Számomra a legkedvesebb talján Oi! zenekar a Rough, velük is kezdem a beszámolót. Ha még nem hallottad volna, ők minden idők legjobb Oi! bandája Bakancsországban! 1980 körül kezdték Torinóban, és nemcsak az első szkinhed zenekar voltak, hanem közülük kerültek ki az első olasz, és az első torinói szkinhedek is. 1982-ben adták ki első kislemezüket **Torino E La Mia Citta** néven. 1984-ben felmerült a nevük az Ahhhh... Italian Punk című válogatáslemeznél, de nem történt semmi különös a következő évig, amikor is a Nabat által működtetett C.A.S. kiadó összegyűjtött egy adag

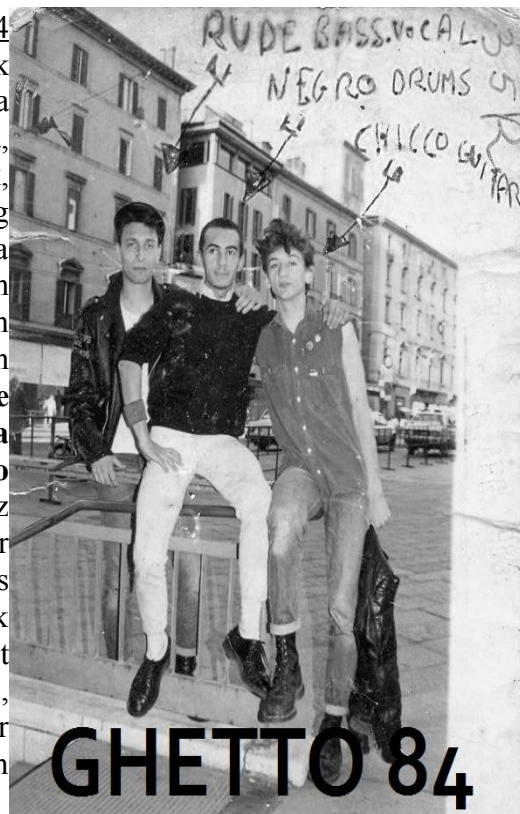
számot a **Quelli Che Urlano Ancora** válogatásra, melyen a zenekar a **No Politica** című dallal tűnt fel, mely a kevésbé ismert számok közé tartozik, de megtalálhatók néhány korai demó felvételen. A válogatásalbum után hamar feloszlottak, s ezzel majdnem véget is ért a taljánok legjobb, lehangosabb szkinhed zenekarának karrierje. 2000-ben azonban néhány korábbi tag és Rough-rajongó összegyűjtötte a demókat, a kislemezt és egy hétszamos elő felvételt, és kiadták az **Indelebile** (Kitörölhetetlen) CD-t, mely az Oi! Strike kiadónál jelent meg 16 dallal, melyek között a tizenötödik egy húsz perces padovai koncertfelvétel.

A tésztához pedig itt van a szósz is, Bolognából indult a **Ghetto 84** nevű Oi!-punk zenekar. Mint azt a név is sugallja, 1984-ben alakultak,

egyébként pedig 1997-ig játszottak együtt. Dalszövegeikben elég erős a politikai színezet, nem véletlenül voltak ők Olaszországban a szociális centerek és foglalkozások legismertebb alakjai. Egyetlen albumuk jelent meg, mely **A Denti Stretti** névre hallgat, s 1995-ben adták ki a Gridalo Forte kiadó gondozásában. Azonban megtalálhatóak számos válogatáson, úgymint: **Gridalo Forte Records** (a kiadó saját válogatásalbuma), **Para todos todo, nada para nos otros** (a római Ya Basta szervezet lemeze), **Oi! Siamo Ancora Qui** (az olasz Oi! bandák válogatása). Ott van a nevük az Ansaldo kiadó **Tracce 87-91** gyűjteményében is, mely a zenekar eredeti felállásának néhány számát adta ki. Bár a 90-es évek végén és az ezredforduló után több kísérlet is történt régi felvételek újrakiadására, a zenekar hangsúlyozta, hogy nem szeretnének ismét koncertezni, mert az nem lenne több számukra, mint nosztalgizálás, és különben is, az egyik tag azóta Barcelonában él, egy másik már rég a lomok közé dobta a gitárját, s van, aki más zenekarokban ügködik a dobok mögött.

A sok unalmas alkeszpunk meg taralyoly után legyen végre egy kis SKA is, hogy emeljem a színvonalat. A francia Los Tres Puntos bár spanyolul (is) énekel, ők is az európai Two Tone szcénába tartoznak. 2-3 hosszú hónap után végre elküldték a válaszokat, melyek alább olvashatók.

Tavaly stúdióban jártatok. Elkészültetek már? Mit várhatunk a munkától?

Nekünk sok idő kell, hogy jó munkát, jó zenét csináljunk. Úgy döntöttünk, inkább koncertezünk, meg egyébként is dolgozunk egész héten, ezért tart sokáig az új album elkészítése, de ez a mi döntésünk. Nem vagyunk profi zenekar! Egyébként az új albumon lesznek majd vendégzenészek is. A zenéről annyit, hogy jobban fogunk majd nyitni egyéb stílusok felé is, s továbbra is maradunk a gyökereknél, meg amúgy is, ragaszkodunk a saját Los Tres Puntos Soundunkhoz!

Mely ska zenekarokkal ápoltok baráti kapcsolatot?

Először is Németországgal kezdeném, ahonnan a Big Banderszel jó a viszonyunk. Itthon barátunknak tekintjük a Les Pellos, a Guarapita, a Midnight Rovers, a Skuds and Panic People, a Jabul Gorba, a Two Tone Club, a Nevrotic Explosion és a Damn Dynamite bandákat, egyébként nyitottak vagyunk minden antifasiszta és antirasszista zenekar iránt!

Milyen az underground élet a városotokban?
Párizsiak vagyunk, ahol a politikai erők

próbálják kiszorítani az undergroundot, meg egyébként is csak egy kis szintér vagyunk. Van néhány koncertünk, de Párizsban nehéz szervezni. Egy-két klub elfogadható, úgymint a The Cip vagy a La Miroiterie. Szintén kevesen vannak a punkok és a szkinek, egy jó dolog van csak... hogy a fasiszták nem dugják ki az orrukat!

Mivel magyarázod azt, hogy egyszerre vagytok franciák és spanyolok? Mert nem tiszta a kép... könnyű így variálni a dolgokat?

Nagyon egyszerű a magyarázat, két énekesünk közül az egyik spanyol, akinek Pawal a neve. Mellesleg ő énekel spanyolul, s egyáltalán nem nehezíti meg a dolgunkat, évek óta így csináljuk.

Ti is a nagyobb tagszámú zenekarokhoz tartoztok, s alaposan meg vagytok pakolva

fúvósokkal. Ez mindig így volt nálatok? Elég sok banda már nem is fújat senkit.

Igen, ez persze mindig így volt. Számunkra a ska elképzelhetetlen fúvósok nélkül, így volt ez Jamaikában is, s Angliában is sokan fújták a hangszereket. Teljesen természetes dolog nálunk.

A diszkográfiátokban rengeteg CD van, de érdekel-e titeket a bakelitek kiadása?

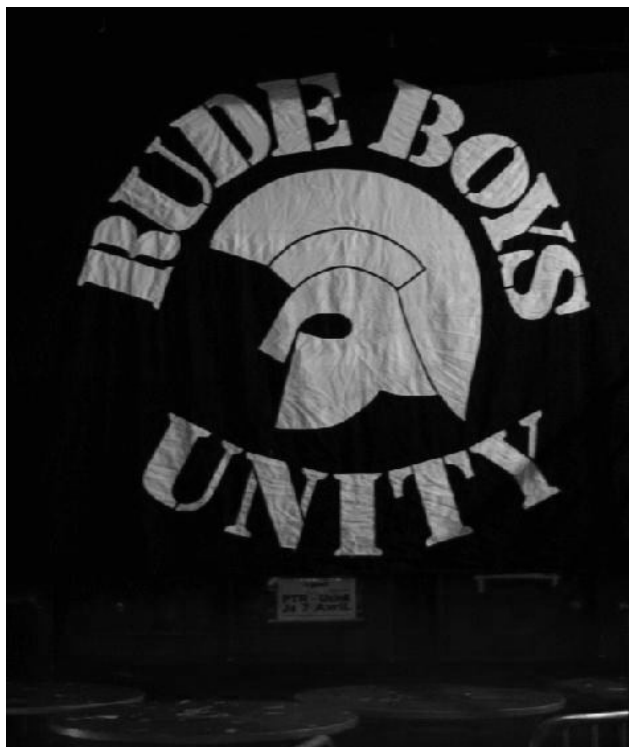
Ez így van, már megjelent 5 albumunk és egy DVD-nk. Próbáljuk támogatni az LP szekciót is, két CD-nket, az Aficionados és a Si Ho nevűeket már ki is adtuk bakeliten. Jelen pillanatban is azon ügyködünk, hogy megjelenjen még egy 12"-esünk. Fontos nekünk ez a fajta lemezkiadás, hiszen ez is a gyökerekhez való ragasásunkat jelenti.

Ha jellemezni kellene a zenéteket, melyik ska irányzathoz állnátok közelebb?

Egyszerű! Ska punkot játszunk *(hát szerintem kurvára nem – szerk.)*.

Melyik volt a legemlékezetesebb koncertetek? Sankt Pauliban, Németországban játszottunk a Two Tone Clubbal és a Big Banderszel. Nem sok mindenre emlékszek! Az megvan, hogy a szállásunkon, egy hotelben a liftben aludtam...

Szeretitek Louis de Funes filmjeit?

Hogyne, mindannyian rajongunk érte! Személyes kedvencem az Egy kis kiruccanás *(amikor Lütyő felügyelőék angyalbőrbe bújnak, és próbálják kijátszani a németeket Franciaországban a II. világháború idején – szerk.)*.

T O A S T

Sokat nem írnék róla, majd mesél ő magáról, meg egyéb dolgokról is eleget. Ő Toast, aki a 80-as évek végén kezdett írogatni, Tighten Up címen látott napvilágot skinzine-je. Egyébként pedig egy 45 éves angol skinhedről van szó, 1981 óta kopasz, úgyhogy épp elég rálátással van a dolgokra.

1981-ben lettél skinhed, előtte rudeboy voltál, és ahogy fotóidat és kedvenc zenéidet elnézem, az egyetlen változás a hajvágás volt.

Igen, 1979-ben lettem rudeboy, miután láttam a Specialst a Top of the Popsban. Akkoriban sok haverom mod volt, de az a viselkedés nem igazán tetszett, s nem kedveltem a Jamet sem. A rudeboy kinézet többé-kevésbé megegyezett a skinheddal, azzal a különbséggel, hogy a haj hosszabb volt. Beszéltem néhány olyan emberrel, akik 1969-ben skinhedek voltak, szerintük a rudeboy kinézet leginkább a suedeheadhez hasonlított. Amint ott hagytam az iskolát, levágattam a hajamat.

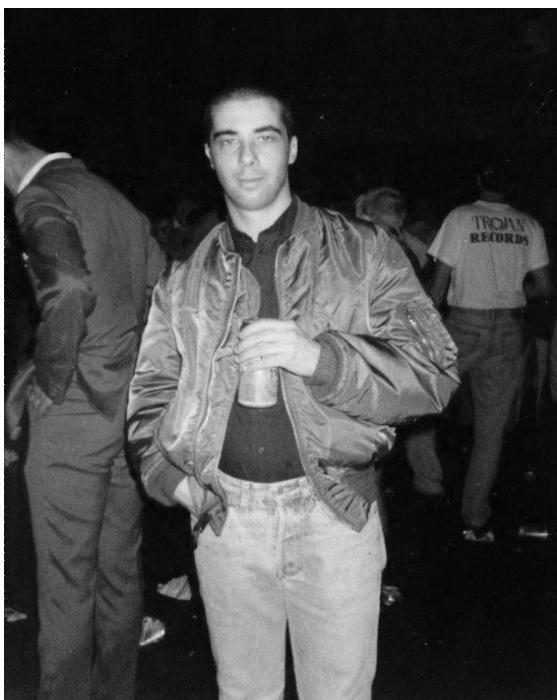

Fiatalként milyen előítéletekkel kellett szembe nézned? Egyáltalán milyen volt akkor kopasznak lenni, és mit jelentett számodra ez az egész? Változott valami azóta?

Skinhedként ska-t, reggae-t, Oi!-t és egy kis punkot (Clash, SLF, Ruts) hallgattam. Magamat mindig is a munkásosztályhoz kötöttem, s a mai napig büszke vagyok arra, hogy skinhed vagyok. Sajnos Angliában sokan kezdték követni a National Frontot, később a Blood and Honour. Egyrészt azért, mert azt hitték, ezt jelenti skinhednek lenni, másrészt azért, mert túlságosan érdekeltek voltak a politikában. Akkoriban büszke voltam arra, hogy angol vagyok és emiatt nem kell lenézni, hiszen ska-t és reggae-t hallgatva nehezen lehettem volna rasszista. Az Oi! zene akkoriban nagy médiavisszhangot kapott, miszerint az jobboldali lenne, ami persze nem igaz. A Last Resort volt a helyi kedvencem, és ismertem őket mind. Skinhednek lenni az én identitásom, büszke vagyok arra, ami vagyok, és ez a kultúra sok mindent adott nekem. Ez egy életmód.

Az egyik képeden egy méretes bakelites polc mellett állsz.

Igen, egy hatalmas gyűjteményem van, egyaránt kis- és nagylemezekkel. A 70-es években kezdtem gyűjteni őket, emlékszem, az első, amiért fizettem, egy Beatles-nagylemez volt 50 penniért a Woolworthsból. Ezt követték a ska és reggae kislemezek, mert ezek voltak az olcsók. Szám szerint, van 3000 nagylemezem, ami lefedi az Oi!, ska, reggae, soul és punk stílusokat. Ezen kívül van még 2500 kislemezem, szintén hasonló műfajokban. Van egy 4000-es CD-gyűjteményem is. Túlságosan is sok. Amikor a Tighten Up skinzine-t készítettem, sokan küldtek nekem albumokat, hogy írjak róluk, emellett a One Stop mailordernél és a Moon Ska Europe-nál dolgoztam, így sokhoz ingyen tudtam hozzájutni. DJ-zésem idején is rengeteg lemez ment át a kezemen, s voltak köztük duplák is. Néha van, hogy átjönnek a barátok, és végignézik a dupla lemezeket, s elvisznek egy-egy darabot a saját kollekcijukba. De volt rá példa, hogy Amerikából jött át egy skinhed, és adtam neki egy dobozny LP-t, kb. 30 albummal. Úgyhogy most leálltam az osztogatással, s ha látok is duplákat, azokat ebay-en veszem meg. Az eredeti ska és reggae albumoknak annyira felment már az áruk, hogy az új arcok a szintéren nem is tudják megvenni, helyette maradnak a CD-knél, bár van, aki még azt se vesz. Az újrakiadott lemezek közül csak azokat veszem meg, amik olcsók.

Éltél Londonban?

Nem, soha. Ahol lakok, az 112 km-re van a fővárostól, ahova csak koncertekre és vásárolni jártunk fel.

Vásároltál a Last Resort boltban, vagy a Carnaby Streeten? E helyek olcsók vagy drágák voltak az akkori fiataloknak?

Igen, mindkét helyen vásároltam. Akkor drágának tűntek, de ma már olcsó lenne. Most az emberek 1000 fontot fizetnek egy öltönyért, akkor elég volt 120-at rááldozni. Régebben megvolt az összes Resort póló, s gyakran lógtunk ott. A Merc volt még jó bolt, amit Jimmy üzemeltetett. Watford John az Argy Bargyból és Aiden a Riffsből is dolgozott ott. Ez a hely volt a legismertebb Ben Shermanek vásárlására, mielőtt divatba kerültek volna.

Egyik képeden feleséged, Sue egy hatalmas Cock SParrer turnéplakát és egy West Ham csapatposzter előtt áll. Ti kalapácsos szurkolók vagytok? Az igaz, hogy a Cockney Rejects koncertjén lehetett látni fekete bőrű West Ham huligánokat is?

Igen, a West Hamnek szurkolok. Nem vagyok benne biztos, de mivel Cass Pennant fekete, és ICF-es volt, valószínűleg őt láttam.

Kik voltak a Broadstairs mob?

Broadstairs egy part menti kisváros, 2 mérföldre Margate-től. A Broadstairs mob szkinek, punkok, robogósok és egyéb kölyök (akik csak velünk lógtak) egy csoportja volt, bár sose neveztük magunkat egy gengnek, évekkal később jöttek oda hozzám, hogy úgy láttak minket, mintha mi szándékosan alakítanánk ezt a csoportot. Pedig ez csak úgy jött, mászkáltunk az utcán, ittunk, csajoztunk, verekedtünk újra és újra, bár főleg csak ittunk. Amikor mindenki ott volt, 30-40 ember gyűlt össze.

Találkoztál a Tilbury Skinsszel, az egyik leghírhedtebb angol mobbal? Vagy van valamilyen jó verekedős sztorid, Oi! sztorid a múltból?

Igen, ismerem közülük Panikot, s találok több taggal is. Nem hinném, hogy ők voltak a legrémisztőbbek, mert elég kevesen voltak. A Margate Skins viszont, akikkel együtt lógtam, már egy komolyabb erő voltak. Emlékszem, csodás volt, ahogy 25-en mentünk neki 400 modnak, s a modok elfutottak, vicces volt látni őket, ahogy végigfutottak a tengerparton.

Egyik képeden egy szkinhed épp egy foglaltházban ül. Ez gyakori volt akkoriban?

A kép akkor készült, amikor hajléktalan voltam, és ott húzódtam meg. Egy haverom háza volt, aki kicsit felújította. Squatnak hívtuk, mert eléggé lepukkant volt, de néhány év után egy szép ház lett.

Az évek alatt elég sok zenekart láthattál. Melyik volt a legemlékezetesebb?

Igen, elég sok koncerten voltam már, de nem igazán jártam 1979-ig, amikor is elmentem egy helyi

zenekar, a The Rivals koncertjére, nekik van az English Rose számuk, amit a Last Resort is feldolgozott. Amikor nem volt sok pénzem, nem is jártam koncertekre, de láttam a Last Resortot, az Elite és a Pulsators közös koncertjét Canterburyben. 1981-ben Margate-ban járt a Specials és a Bad Manners, róluk sem maradtam le. De csak 1987 táján kezdtem el egyre több és több bulira járni. Láttam a Deltones, a Hotknives, a Trojans, a Business, a Rancid és persze a Cock SParrer fellépéseit. Számomra a legkedvesebb koncertek az 1981-es Specials és a brixtoni Stiff Little Fingers voltak, valamint az a túra, amit baráti zenekarommal, az Intensifieddel tettünk, s készítettünk róla egy videót is.

A Two Tone éra gyors és sokkoló volt. Melyik volt a kedvenc zenekarod? Akkoriban tényleg a csapból is 2 Tone folyt?

A kedvencem a Specials, ők ismertették meg velem a zenét és a szkinhed életmódot. A Two Tone hatalmas volt, a zenekarjaik meghódították a listák életét, néhány évig minden Two Tone volt.

Írtál egy cikket a Skinhead Bible-be a bank holidayról. Hogy ismerkedtél meg George Marshallal? Tudsz róla valamit? Olvastad a Bad Mannersről írt könyvét? Minden írását megtaláltam az interneten, ezt kivéve.

Egy koncerten találkoztam George-dzsal, de ismertem egy barátját, Tim Wellst, aki írt is Marshall Zine Zootjába. Marshall a Tighten Up sok számáról írt kritikát a Skinhead Times című újságjába, amiben velem is készített interjút. Képeket kért tőlem, majd írtam neki, hogy talán tudnék segíteni egy cikkben, amit elfogadott, így írtam egy jó oldalt a Bible-be. Azt hiszem, most épp Spanyolországban él a családjával, de évek óta nem láttam. Igen, olvastam a Bad Manners

könyvet. Amikor a One Stopnál dolgoztam, sok példányát adtuk el. De Busternek nem tetszett, azt mondta, inkább írna ő egy történetet a zenekaráról, de ez azóta sem sikerült. Úgy hallom, mostanában nagy pénzekért árulják a könyveket, az utolsót a kezeim közül 25 fontért adtam ki, de az még évekkel ezelőtt történt.

Volt egy fanzine-ed, a Tighten Up. Mesélnél róla bővebben?

Ez egy skinzine, ska, reggae, Oi! és punk volt benne. Antináci volt, és eléggé ragaszkodtam a véleményemhez. Azért indítottam el, mert úgy gondoltam, jó lenne vinni valami életet a szintérbe. Koncertekre jártam és elég sok embert ismertem meg, úgyhogy beszámolókat írtam, cikkeket a szcénáról, s lemezkritikák is készültek. A végeredmény 17 szám lett, az elsöket még 500 példányban nyomtattuk ki, de ez attól is függött, hogy mit tartalmazott a lap. Egyébként mindegyik elfogyott nagyon gyorsan. Azért hagytam abba, mert elkezdtem dolgozni a One Stopnál, ahol a Keep the Faith lapot szerkesztettem, amit a mailorder katalógushoz csatoltunk. Ez havonta 10000 példányban lett kinyomtatva. Ezután a Skaville UK-t készítettem, amikor a Moon Ska Europe-nál dolgoztam. Ez csak egy 4 oldalas hírlevél volt, ami havi 5000 példányban jelent meg, s ingyen terjesztettük, 4 számot ért meg. Egyszerűen nem volt időm rá.

Koncertet is szerveztél?

Egy kisvárosba, Canterburybe igen, amikor a Moonnál dolgoztam. Leszerveztem oda a Skavoovie-t, az Epitomest, a Toasterst és a Skoidatsot. Most egy barátom tölti be ezt a szerepet, aki DJ-zik is.

Nagyra becsülöm Judge Dreadet és munkásságát, de az egyik albumát nem értem. Az 1976-os lemez címe Last of the Skinheads, a borítón azonban hosszú hajú bakancsosok vannak.

Hogyhogyan nem vágatták le a hajukat?

A képen egy csapat bootboy van. Amikor az album kijött, nem sok szkinhed létezett, ellentétben a bootboyokkal, akik még mindig ott voltak. Ők valószínűleg csak modellek voltak, akik beöltöztek a kép kedvéért. Sose kérdeztem erről Judge-ot, aki régen gyakran jött le a Moon irodájába, sokat beszélgettünk. Szerintem barátokká váltunk, az éjszaka, amikor meghalt, sokkolt. De szerintem úgy halt meg, ahogy mindig is akart, azt csinálta, amihez a legjobban értett, énekelt egy csapat szkinhed és egyéb rajongók előtt egy koncerten.

Láttad Laurel Aitkent élőben. Ő mindig ez a jól öltözött úriember volt? Hogy emlékszel rá és a koncertjeire?

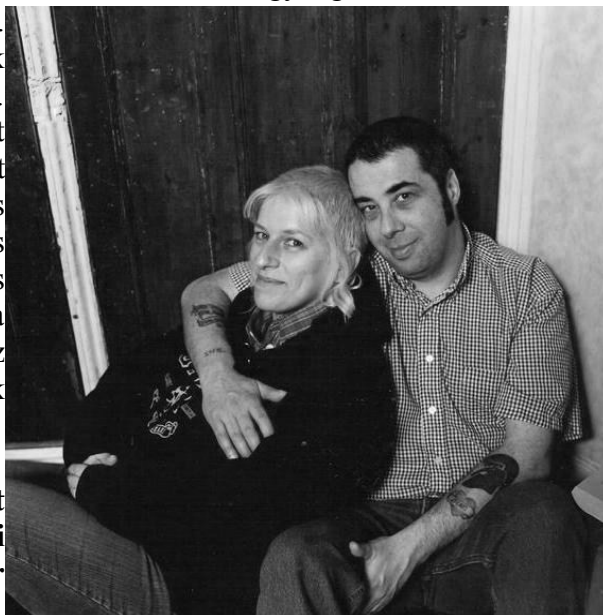
Tényleg sokszor voltam a fellépésein. Sue meg is interjúvolta őt a fanzine-be. Csak néha öltözött elegánsan. Emlékszem, egyszer biciklis nadrágban volt a színpadon. Mindig csúcsformában játszott, s koncert előtt és után is beszélgetett az emberrel. Azt kívánom, bárcsak ott lehettem volna utolsó koncertjén a Club Ska-ban, de nem tudtam elmenni, ezt a mai napig sajnálom.

Mi a helyzet a mai ska bandákkal? Követed az újakat, a fiatalokat?

Persze, még mindig lecsekkolom a friss zenekarokat. Szeretem a King Bluest, vagy a londoni Missing Andy-t. Van a városunkban is egy zenekar, mégpedig a Flack, akik indie és ska keverékét játsszák.

Sokan feladták az egészséget, vajon ők csak divatból és fiatalkori lázadásból voltak jelen régen?

A Two Tone mozgalom és a 79-es szkinhedek fiatalok voltak, a hullám gyengülésével sokan ott is hagyták az egészséget. De számomra ez egy életmód. Mostanában egyre több szkin tér vissza, akik régebben itt voltak. Őket hívjuk "újászületőknek". Egy részük rendben van, másik részük viszont próbálja magyarázni, hogy mi micsoda. Mit hordjunk, mit hallgassunk. Sokan közülük nem is szeretik az Oi!-t, korábban pedig modok voltak. És itt vannak a mostani fiatalok, akik nem is tapasztalhatták meg a 2 Tone éveket. Vannak, akik a robogókkal vannak elfoglalva, vannak, akik az apjukat követik. Ma itt Angliában nagy a színtér sok idős emberrel, ettől lesz pozitív az egészség.

A Specials újra összeállt májusban. Sikertől eljutnod valamelyik koncertre, esetleg az őszi turnéra is be tudtál-e nevezni? Olvastad Panther vagy Neville könyvét a ska-ról, a 2 Tone-ról?

Igen, májusban eljutottam a Brixton Academyben lévő koncertjükre, amit először lefűjtak, de aztán szerencsére újra meghirdették. A hangzás nagyon jó volt, és egyébként is kiváló show-t adtak. Ezután ismét láthattam őket, novemberben Margate-ben. Pont ott, ahol 1981-ben is táncoltam rájuk akkor, amikor elkezdtem az én kis szkinhed utazásomat. Ez a koncert sok emléket visszahozott. Lee barátom és én DJ-ztünk a koncert után, s feltűnt Neville is a saját lemezlovasával. Staple korrekt volt, de a DJ-je egy komplett idióta... olvastam Panther könyvét, érdekes volt, s most olvasom Nevillét.

Volt Angliában a 80-as évek végén két olyan zenekar, mely a ska és a punk érdekes ötvözetét játszotta, ők a Burial és a Skin Deep voltak. Láttad őket játszani? Elég hamar feloszlottak.

A Burialt láttam, épp a Redskinszel léptek fel, s meg is interjúvoltam őket a fanzine-embe. A Skin Deepet nem, de volt még egy banda, a 100 men, akik szintén hasonló zenét játszottak, tőlük Stiget és Miket elég jól ismerem. Mik most épp a Baby Shamblesben gitározik.

LEMEZEK

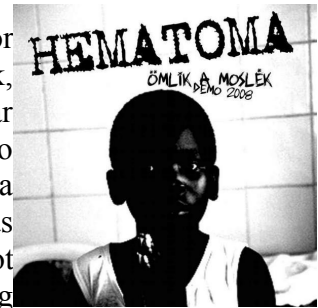
Last Minute – Modern Attack

Még tavalyelőtt hallottam, hogy hamarosan megjelenik, bár már akkor is kétéves csúszásban volt, aztán tavaly végre megjelent. 10 számmal itt a budapesti ultrák debütáló lemeze régi és új dalokkal. Vannak olyan dalok, amiknek örülök, hogy csináltak új verziót, ilyen például a Kids of the streets himnusz, azonban a Banned for a life és a Vespa maradhatott volna a demo változatban, azok voltak az igazán ütősek. Ahogy Gabó is megjegyezte, a Bannedben olyan a szintetizátor, mintha a Super Marióban szólna a theme, ahogy épp mászkálsz a csatornában, vagy ugrálsz a kaktuszokon. Nekem már csak egy kis problémám van, ez pedig a borító, hát hogy is mondjam... nem nagyon erőltették meg magukat a dizájnerek, de legalább a booklet jól sikerült, minden dalszöveget tartalmaz, ennek külön örültem. Megéri befektetni azt az ezrest a CD-be, pláne LM fanoknak! Én már az új CD-t várom, talán az nem fog ennyit késni...

modern attack

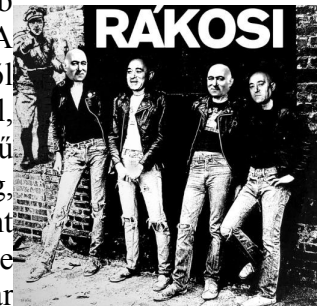
Hematoma – Ömlik a moslék

Ez az a zenekar, akiket csak egyszer sikerült elcsípnem koncerten, de akkor meg még nem ismertem őket, ez nagy hiba volt, mert azóta nem játszanak, majdhogynem feloszlottak, vagy nem tudni, mi van velük, de azért a már felvett számokat kiadták, hadd örüljön a nép. És tényleg örül, a demo felvétel után ez is jól sikerült. Olyan slágerekkel, mint a Nincs alternatíva ("Megint ezek a negatív hullámok..."), a 200 gonosz vagy az Összefogás nélkül, a pörgős számok hamar belevésődnek az ember agyába. 8 számot tartalmaz a DIY CD, 300 Ft-ért beszerezhető, a mellékletben van dalszöveg is, a vicc, hogy a múltkor a disztróban ezt nem tudtam megvenni, mert 300 pénz nem volt nálam.

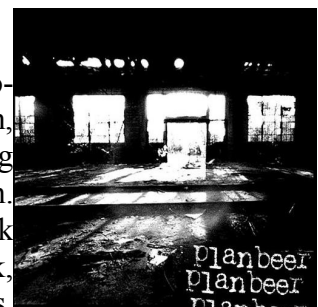
Rákosi

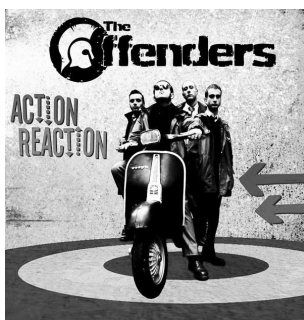
Elég jól tolják az alföldi posztbetyárok. Tíz szám hat percben, a leghosszabb is 54 másodperces, mire észbekapsz, már a harmadik számnál járnak. A szövegek a legjobb, bár ez már ezerszer le lett írva mindenhol, hogy miről énekelnek, szexrabszolgáról, falusi gyilkosokról, az ősi rend megbontóiról, lecsúszott blahás alkoholistáról, de van dal a vallásról is, illetve a műdolgokról. Kedvencem a Híd, igaz, hogy csak 4 sor, de akkora a szöveg, hogy megunthatatlan. Az, hogy a zenekarnév csak vicc, és hogy egyébként ők is utálják a kopasz exvezért, csak akkor fog kiderülni, hogy mennyire baj, ha hasonló kaliberű zenekar lesz majd Szálasi néven is. A zenekar népszerűségét jelzi, hogy egy kanadai rádióban az egész albumot lejátszották egy huzamban, bár ez nem lehetett olyan hosszú, úgyhogy senkinek nem okozott nagy sokkot. Pakojjámákíí!

Plan Beer

Csalódott huszonéves punk. Én is valami hasonlóknak nevezném, az emoromantikus hardcore is megfelelő jelző. Merthogy van itt mindenféle szám, dal az elmúlásról, a fiatalkori elvagyódásról, a szerelemről is talán, meg ilyenek, hogy ne zenéljen az, akinek nincs hozzá szíve, és még sok minden. Kíváncsi lennék, milyen lelkiállapotban volt a dalszövegíró, mert valakinek nagyon tükrözik a "csalódottságát", az biztos. Kevés ilyen zenekart hallok, ahol a dallamos punkhoz passzol a szöveg, ez utóbbi még egyedi is, úgyhogy máris itt a negyedik magyar zenekar, akiket támogatni kell a lemezwásárlással.

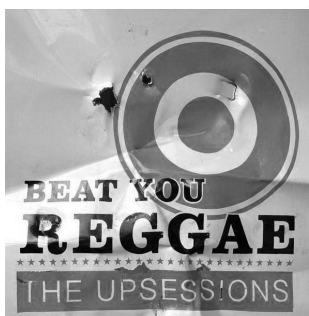

Offenders – Action Reaction

Hogy én nem tudtam menni Blue Riverre, annak külön története van, ami a mai napig a szégyen & balszerencse kategóriába sorolható, s az aznapra tervezett elfogyasztandó borom még mindig ott van a hűtőben, ez is jól jelzi a csalódottságomat és a tény fel nem dolgozását, hogy valami nagyból maradtam ki, na. Ha meghallgatod a lemezt, és te sem voltál a koncerten, akkor talán tudni fogod, miről maradtál le, ha meg ott voltál, akkor számos dalt hallhattál az albumról. Már az első két számmal úgy belecsapnak a közepébe az olasz rudeboyok, hogy csak kapkodod a fejed, aztán kissé

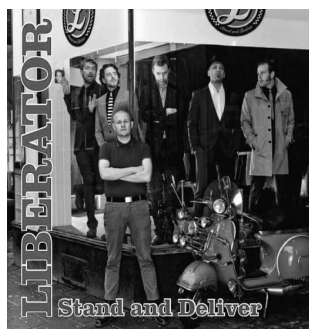
lazábbra, rocksteady-sre veszik a ritmust, de a For the Rudegirls még mindig ott van a legjobbak között, aztán jön a gyors Live Fast, majd a Dress Smart, s további rocksteady muzsikák ömlenek ránk, az olaszok aztán profik a javából. Remélem a jövőben még ellátogatnak valamikor erre felé ismét, és akkor be tudom pótolni a hiányosságomat.

Upsessions – Beat You Reggae

Ez hiányzott már nekem a téli hónapokban. Jó kis boss reggae, csak a reggae-vel mindig az volt a bajom, hogy hallgatgatom én sörözés közben, vagy csak itthon ülve (vagy a kettőt vegyítve, ilyen is előfordul), de táncolni képtelen vagyok rá. A ritmus, a dob, a gitár mind jók benne, de hogy megemeljem rá a lábam, az azért már túlzás. Bár ők még a gyorsabb reggae-t játsszák, már ha lehet ilyenről beszélni, persze nem mindegyik számuk olyan, vannak azért rocksteady dalok is. Ladánybene fanoknak kötelező, nehogy már csak a divatzene menjen otthon, legyen azért egy kis egyedi

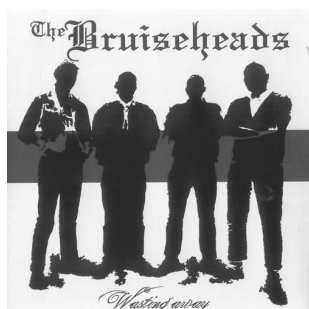
muzsika is. Max, You can't ride a monkey! Ez egy jó szám. Jaman!

Liberator – Stand and Deliver

A svédek azért nem csak az Oi!-ban és a streetpunkban, de a ska-ban is otthon vannak. Na itt most nem a Ska Bara-ra kell gondolni, hanem itt van nekünk a Liberator nevű zenekar, ami az új album első számán máris tudatja a nagyközönséggel, hogy kikre is hajznak ők: mintha egy Specials-dalt hallanál, persze ez nem az, talán, de nem biztos, szóval hasonlít a Coventry legényekre, vagy ha ugyanaz is a szám, csak a szöveg más. De azért haladjunk tovább, szóval Two Tone muzsikát kapunk a legjavából, a szövegeket sajnos nem volt lehetőségem tanulmányozni, de van egy

munkáról szóló szám, a Working Week, ami a kedvenceim között van. Azért az I got a feeling se rossz dal, na meg a Playing a Game is hasonlít egy Specials számra, csak nem tudom melyikre. Mindenesetre egy tökéletes Specials klónnal van dolgunk, akik próbálják lehúzni az újabb és újabb bőrkötet az 1979-es 2 Tone-ról, és nagyon is jól csinálják!

Bruiseheads – Wasting Away

Tavaly januárban vették fel a hollandok ezt a 7 számos lemezt, csak jót tudok róla elmondani. Pörgős Oi! muzsika, végig angolul énekelnek, rájuk érdemes lesz figyelni, mert ha első albumuk ilyen lett, akkor biztos vagyok benne, hogy később felül fogják még múlni magukat. Az eddig sem kis nevekből álló holland színtér újabb taggal bővült, bár ők még messze vannak a híres zenekartól, de azért jó nyomon járnak felé. Kedvenc számom a Fighting in the Alley, annyira pontos a dalszöveg és a ritmus alatta, hogy azt leírni, jellemezni nem lehet, azt hallani kell. A Rather dead than a ted

számuk azokról a teddy boyokról szól, akik korábban szkinhedek voltak, de a bakancsot Converse cipőre, a crombie-t pedig bőrkabátra cserélték, és még mindig vidáman mászkálnak, az utcán, mintha nem félnének. Pedig van okuk a félelemre, mert a Bruiseheads-tagok nagyon utálják őket!

Skinfull – Drinking Class Heroes

Csak jót tudok mondani erről a zenekarról, ha tovább lapozol, olvashatsz velük interjút is. Fiatal srácok ők Coventryből, fasza kis Oi!-punk zenét játszanak, a dallamok annyira fülbemászóak, hogy hamar megjegyzed őket. Már az első számban közlik, hogy kik ők a “Who are who are who are we?” rigmussal, s a futballmánia később sem csitul. De hogy a többi dalszövegről is szóljak egy kicsit, énekelnek ők az öngyilkos merénylőkről, a bunkó kidobókról, arról, hogyan csempészték a Coventry metál és indie életbe DIY eszközökkel punkot és Oi!-t, s el is érkezőnk a legnagyobb slágerükhöz, a

Love it or leave ithez, mely arról szól, hogy aki lusta dolgozni, az takarodjon az országból, ha csak élösködni tud a kormányon, miközben képes lenne munkát vállalni, csak hát neki “könnyebb” így. Persze leszólják még Gordon Brown-t és az Európai Unió törvényeket az EU Law-ban, dalolnak még az egységről, illetve bizonyos sofőrökről, akik csak arra képesek, hogy hajnalban a lámpánál versenyeznek, szóval a Road Rage szám elég jó, csak még nem sikerült száz százaléig megfejtenem a szöveget, de majd lassan meglesz. He's a ho-o-o-ligan!

Gatans Lag - Lát mig stanna tre dagar i himmelen innan djävulen vet att jag är död

Lát mig stanna tre dagar i himmelen innan djävulen vet att jag är död

Ugye, hogy ugye? A cím eléggé odabasz, s bár a Gatans Lag 2007-es albuma viszi a prímet, azért ez se rossz. Tavaly jelent meg az új album, melyről egy kukkot se értek, mivel svédül van, de első hallgatás után egyáltalán nem tetszett. Meghallgattam másodszorra, akkor már jobban ízlelgettem, s minél többször hallgatom, annál közelebb kerül hozzám, de ismétlem, azért jóval elmaradnak még a korábbi teljesítményüktől. Most előjött nagyon sok lassú szám, meg amúgy is csak 9 dal van a lemezen, ha

nem akartok nagyot csalódnai a 2007-es után, inkább ne hallgassátok meg, de ha mégis erre vetemedtek, tudom ajánlani a Kastat Handduken?-t, abban megmaradt a régi jó Lag-gitártéma, s eleve a svéd nyelv feljavítja mindegyik számot. Mivel a Gatans Lag zenekar nagyon a szívemhez nőtt, nem akarok nagyon lehúzózt írni róluk, tegyétek be a lemezt és döntsetek ti, kinek hogy tetszik

Gerbenok – Auf uf Gedeih und Verderb

Német bunkóoi, bár régen sok ilyet hallgattam, az elmúlt pár hónapban nem annyira, úgyhogy már hiányzott is. Sajnos németül se tudok, de a singalongok (mindjárt az első számban) nagyon jól sikerültek. Az albumot egyébként a maga 12 számához tartozó 42 percével elég hosszúnak találom, nem kellett volna annyira megnyújtani a dalokat. Aki szereti a Stomper 98-, vagy a Stage Bottles-féle bandákat, azoknak mindenképp ajánlott. Nem lett ez rossz, csak nem értem a németet.

Plan of Attack – All or Nothing

A kenguruk országában sincsenek csendben a szkinhedek, itt van máris a Plan of Attack nevű zenekar, debütáló kislemezként rögtön ki is adtak egy 6 számos 10"-est, mely a Randle-nál, illetve ugyanezt CD-n, mely a Threestarsnál jelent meg. Ahogy ők jellemzik a hangzásukat: Oi!, punk és még több kibaszott Oi!... ebben van is valami. Na itt jön elő megint a disznóorgánuú énekes, ami azért nem rossz egy ausztrál oipunk zenekartól, tipikusan olyan ember énekel, akinek nem szívesen lennél az ellensége, de az ilyen dalokkal, mint a Crash Course vagy a Just Because You're a

Paranoid, még inkább a barátjuk akarsz lenni, mert egy-egy ilyen számot énekelni a koncerten nem kis élményt jelent. Otthonukban, Brisbane-ben eléggé aktívak, másfél hónapon belül 3 koncertet is adnak, és talán a színterük sem lehet rossz, ha rövid időn belül van igény ennyiszor a zenéjükre.

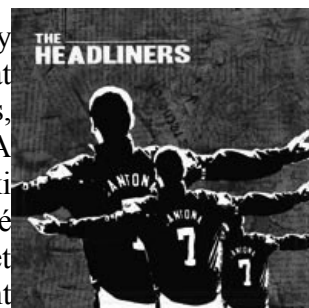
Oi! L'Album

Az angol Oi! The Album mintájára most a francia UVPR kiadó is megjelentetett egy francia válogatást, melyen 13 csigazabáló zenekar 13 kiadatlan száma szerepel, s az előjelek ellenére cseppet sem balszerencés a felhozatal. Itt vannak a régi ismerősök, mint a Hardtimes vagy a Gonna Get Yours (velük hamarosan interjú a Radical Rootsban – reklám helye), de olyan, kevésbé ismertek is szerepelnek, mint a Survetskin vagy épp a Golden Boys. Attól függetlenül, hogy elvileg mindenki Oi!-t játszik, vannak itt a streetrockon és a streetpunkon át mindenféle testvér- és határstílusok. Először nagyon megijedtem, ahogy betettem az LP-t, és az első számot végigugrálta a tű, de kiderült, csak az a bajos, a többi tisztán hallható. Egy szám kivételével mindegyikhez mellékeltek a szövegeket, vegyesen angolul és franciául játszanak, nem rossz ez. A bookletbe beillesztett bandafotók is mókásak, és most jövök rá, hogy bizony nagyon hajznak ebben a régi angol sárga Oi! lemezre, aminek már fent leírtam a címét, csak nem ismétlem magam. Lehet, hogy a francia Benjamos Benjamin lesz a plongeueurök Garry Bushellje? Jó úton halad felé, van kiadója, számos kapcsolata van, és egyes lemezeket kifejezetten csak bakelitre nyomtat, ezért külön tisztelet.

Headliners – King of the Fields

Nem akartam egy háromszámos kislemezről kritikát, de olyan jó lett, hogy nem hagyhatom ki. Ők is rajta vannak az Oi! L'Albumon, bár a saját kiadásukon jobban teljesítenek. Vagyis mit nekem saját kiadás, természetesen ez is UVPR-munka, Ben papáék ismét odatették magukat. A címben szereplő király természetesen Eric Cantona, nem tudom, neki mennyi köze van Nanteshoz, mindenesetre a Headlinersék mocskosul belé vannak zúgva a balhézó focistába, s a számokkal azt hiszem méltó emléket is állítanak neki, mert azért elég pörgős lett mindhárom, az énekhang is pont beleillik, nem ez a tipikus disznóorgánium jelenik meg, hanem inkább a lágyabb, de velős streetrock vokál. Feltétlenül hallgasd meg ezt a zenekart, s ha tudod, támogasd is őket. Cantonoi!

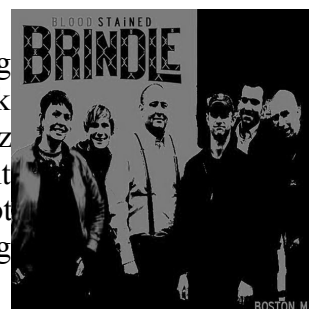
Harrington Saints – Dead Broke in the USA

Ez az a zenekar, akik kiadhatnak még jópár albumot, a hangzásuk nem fog megváltozni. Nem is tudom, talán 2-3 éve is van már, hogy megjelent első, négyszámos lemezük, de a stúdiómunka még mindig ugyanaz. Így is lehet csinálni! Arról az albumról egyébként egyedül a Working Class Friday Night című dal került fel, a többi 9 új szám, azt hiszem. Szóval ez egy átlagos kis album tőlük, a szokásos dalszövegekkel és minden egyébvel. Igazából nem tudok róluk mit írni, csak annyit, hogy nagy West Ham United szurkolók, van is egy számuk, a Claret & Blue, ami bár nem került fel az albumra, de viszonylag újnak számít. Leghallgathatóbb szám a rövid Guilty, egyébként nem nagyon lehet kiragadni egyet sem, mert nagyon hajznak egymásra a dalok.

Blood Stained Brindle – Letand's Get Back to Work

Van itt minden. Mivel egy amerikai zenekarról van szó, valahogy mindig keverik a jenkik a szezon a fazonnal, itt is mindenéle rock n roll betétek találhatóak, az első szám például álmosítóan lassú, és különben is az az érzésem, mintha ezt már hallottam volna párszor valahol máshol. Egyébként bostoniak, a hat dal 18 percbe sűrűsödik. Ezt a fajta középtempós punkot játsszák, de annak is a leglassabb fokát, igazából nem hallgatnám meg még egyszer az albumot, végig lehet ásítani.

STEVE GOODMAN

England Belongs to Me

részlet

rovat

Derek Peterson csak egy unatkozó fiatal Londonban a királynő uralkodása 25. évfordulójának évében. Próbál szkinhed lenni az anarchista korszakban, ám ezt könnyebb mondani, mint csinálni akkor, amikor megismerkedik Suzyval, a punk lánnyal, akivel végigjárják a londoni underground zűrös világát. Az idő, amikor a biztostű divatkellék. A szvasztika már egy fokkal veszélyesebb...

**“We're just bored teenagers
Seeing ourselves as total strangers
Bored teenagers – bored out of our skulls,
bored out of our minds!”
BORED TEENAGERS – THE ADVERTS
(1977)**

ELSŐ FEJEZET

Derek Peterson csak állt, mögötte a Wardour utca nyújtózott. Dél felé járt az idő, de már nagyon unta magát. Fásult volt, s még a Soho csábító vonzereje sem tudta fellelkesíteni. A tizenhét éves fiatal affektálás nélkül nézett a tömegre, mely körülötte hömpölygött, mint az úszó fa a Temzén.

Egy taxi dudájának zaja felkeltette a figyelmét. A férfi, aki az autó elé lépett, bocsánatkérés helyett csak a középső ujját mutatta fel a sofőrnek, és elküldte melegebb éghajlatra a kocsival együtt. Egy középkorú nő állt meg Derekkal szemben, bevásárló kosarat tolt. Derek csak nézte őt érdektelenül, azt gondolva, *Nem fogok arrébbmenni.*

Néhány másodpercig az asszony reménykedve várakozott. Aztán rájött, hogy a fiú nem fog udvariasan oldalra állni, ezért elhúzta a kocsit, tovacsoszogott és motyogott magában valamit. Tehén! Nem az, hogy Derek tiszteletlen lett volna az idősebbekhez, de igazán láthatta volna őt az asszony, amikor jön, így miért nem kerülte már ki akkor?

– Így van, szívem. Légy nyugodt, megkapod majd a királynő fényképét...
Az amerikai akcentust elég erős volt ahhoz, hogy áttörje a jövő-menést, és meghallja

azt Derek. Ránézve a beszélőre, megpillantotta a családot, ahogy beállnak egy kép erejéig, mialatt az anyuka összegörnyedt, és készített egy fotót róluk.

– Hát nem csodás? - kérdezte az apa, mikor meglátta fia és lánya grimaszát. Úgy nézett ki, mint egy hatalmas, mosolygó játékmackó. *Jézus, hawaii ing és barna szafari rövidnadrág!* Ennél nagyobb klisé nem találsz. Derek nem hitte volna el a hollywoodi vackot, ha nem a saját szemével látja.

Követve a kamera szemszögét, a napfénytől valami árnyékolta a szemét, a királynőre utalás kétségtelen lett. A feje felett egy brit zászló magasodott, mellette hatalmas plakátról a királynő és Fülöp herceg feje és válla ízlésesen tekintett le. Az arany felirat jelezte a királynő ezüstjubiléumát. *Whoopie!* Gondolataiban a maró gúny járt. Nem járt volna, ha a királynőt nem hirdetnék ezen a helyen, ahol máskor mindig csak a jen és a dollár volt a legfontosabb dolog.

Ahogy kattant a kamera, egy galamb ült le a plakátra, és egy Trafalgar téri specialitást ürített a királynő fejére. Egy fehér, sűrű sugár folyt le a képen, így a galambtársadalom is megadta a tisztességet az ünnepnek. *Biztos hallottál a GLC tervéről, hogy összegyűjtsék ezeket a parádé előtt,* elmélkedett magában Derek.

– Hé, nézd, az ott egy punkrocker?

A lány szavai visszaterelték Derek figyelmét a családra, épp akkor, amikor a lány ránézett, az anyuka azonban gyorsan lezárta a témát: *Tudod, hogy ez durva megjegyzés.*

– Punkrocker! Én?!

Az enyhe stílusbeli különbség átfutott Derek agyán, de a lány nem zavarta őt tovább, hacsak nem kérdezi meg az apját, hogy egy idióta van-e ott. Belenézett a közeli bolt kirakatába, hogy megértse a lány hibás ítéletét az identitásáról, de csak arra tudott gondolni, hogy minden házasulandó bája elhagyta a hölgyet – *Semmi esélyed, kedves, ezt benézted!*

Megkönnyebbült, ahogy látta magát hátranézve, ugyanúgy nézett ki, ahogy kilépett reggel otthonról. *Hogy tudott engem összetéveszteni egy punkkal?*

Egyszerűen nem tudott rájönni. Sötétbarna szemeivel nézve, látta a saját három milliméteres fekete haját, betetözve az arcával és a tiszta bőrével, láthatóan jóképű volt, köszönhetően az erős csontszerkezetnek. Az egyetlen dolog, amitől barátságtalannak nézhetett ki, az testfelépítése, hiszen elég izmos, köszönhetően munkájának a piacon, ahol gyümölcsöket és zöldségeket pakol. Felszedni az árut, kibontani a csomagolást és rakodni egész nap, ez megedzi a testet.

És különben is, ruházata egyáltalán nem hasonlított a punkokéra. Fekete Fred Perry sárga csíkozással, skarlát nadrágtartó, ami egy angol katonai nadrágot

függesztett fel, mindez kiegészítve egy kifényezett bordó Dr. Martens bakancssal.

Punk? Nem lehetsz ilyen hülye kurva!

Hogy ne sülyedjen el a Sohóban, végső unalmát szétrombolta ez a tanulatlan megjegyzés. Véletlenül pedig útba is igazította egy lehetőség irányába. Az emberek napi teendője szerint most a Kings utca ugyanúgy tele volt eseménnyel, mint a brixtoni Railton utca – a Frontline, ahogy a helyiek ismerik.

Bárhol is volt összetűzés, az jó hír volt egy unatkozó bérért dolgozónak. Sarkon fordult, és elindult a Leicester tér irányába, a Charing Cross úti metróhoz.

*

Kilépve a Sloane tér forgatagából, Derek csendesen beígért egy orrbaverést a következő alaknak, aki meglöki. Brixtonban, mint az East Enden, mindig is volt egy erős kedélyesség, mely a hétköznapi erőszak rejtett áramlatában merült ki. Ez ott volt az úton, ahol felnőttél, az iskola falai között, az utcasarkon és a helyi kocsmákban. Fiatalon megtanultad, hogy erősebben kell visszaütni, mint ahogy téged ütnek. Ha ezt elmulasztod, csak magad okolhatod, hogy folyton te leszel az áldozat.

Ebben a témában Derek volt a dél-londoni cockney cséplőgép. Megkapta, majd vissza is adta. Jórészt ezért figyelt fel a szkinhed kultúrára. Megnyilvánulási alkalmat adott, mint a kesztyű ledobása. Öltözködésének megválasztása egy jel volt a többi huligánnak, akiknek csak kis ürügy kellett, hogy verekedést provokáljanak.

Szerencsére a kapunál álló ellenőr kevés figyelmet szentelt a felé mutatott jegyeknek. Így a tömeg gyorsan kivánszoroghatott a kapun, ahol aztán újra visszakapták igényüket a civilizált viselkedésre, melyet a városon való utazás vagy vezetés vett el tőlük.

A kijáratnál Derek is szabadságot érezhetett, és újra ellazult. Kint sütött a nap, emberek lézengtek, bárhova is nézett. Mind különböző

osztályból és háttérrel. A kíváncsiság arra sarkallta, hogy átmenjen egy gyalogosok taposta térre. Előretörve Derek észrevette, hogy egy csoport mazsorett vonzotta magához az embertömeget. Botjukat forgatva lépdeltek, őket egy kisdobos és egy trombitás együttes kísérte, valószínűleg a jubiláló fesztivál része volt ez a felvonulás.

Az odavetődő turistákkal ellentétben ő ezt egyáltalán nem találta érdekesnek. Csak az vonzotta, hogy a legtöbb mazsorett vele egyidős volt. Tizenhat, talán tizenhét évesek, büszkén kihúzott mellel, miközben kivillantják szaténselymüket. Ahogy forgatják a pálcát, az teljesen új értelmet ad koruknak.

A ravasz pillantások és a csillogó mosolyok, melyek fehér gyöngyként ragyognak,

kábulatba ejtenek minden fiatal, a lányok valóban értenek ahhoz, hogyan okozzanak fennakadást. *Jézus, egyszerűen dögös*, gondolta Derek, mikor ránézett arra a lányra, aki az oszlopot vezette. Bársonyos, hosszú, szőke haj, liliumfehér combok, és zárkózottságával inkább megerősítette, mint elutasította szexuális tudatosságát és annak hatását.

Derek tetőtől talpig szerelembe esett volna, ha tovább marad, de két rendőrtiszt tüzetesen át akarta vizsgálni, hogy egy kissé kényelmetlenül érezze magát. Nem mintha bűnözőnek nézték volna – ártatlan vagy más egyéb, nem igazán számított az igazságszolgáltatás előtt, amikor igazoltatnak. Egyszerűen csak nem volt abban a hangulatban, hogy játssza a halkszavú jófiút, és hagyja magát bekasztnizni. Így hát vonakodva, de bement a tömegbe, majd elindult a Kings utca irányába.

* * *

- Szerinted a régi szkinhedek kezdenek visszatérni? - kérdezte Winstead a társától.
- Talán...

* * *

A nagy testvér vakító szemeitől távol a fiatal szkinhed több szabadságot érzett, és jobban érezte magát. A Kings utca zsongása különbözött a Wardour utcáétól. Előbbi élénk volt és izgalmasabb, mint a Soho álpénzessége, ami bűnözők és gengszterek védett területe, ahol hajdon lányok pózolnak, mint a prostituáltak, és elveszik a teljes összeget anélkül, hogy beteljesítenének minden ígéretet...

VÉGE

Honnan jött az ötlet, hogy megváltoztatjátok a neveteket Aidsról Skinfullra? Mi volt a baj az elsővel? Kigyógyultatok az AIDS-ből?

Ha ha! Egyikőnknek sem volt AIDS-e a bandában, a név egy kocsmában merült fel részegen, csak azért, mert elég visszataszítóan hangzik. Most meg kicseréltük, mert amúgy szar.

Nagyon tetszik a szlogenetek (ALKOHOL: No doubt about it, can't live without it - kb. "semmi kétség, nem tudunk nélküle élni"), tökéletesen illik egy angol ivós zenekarra. Szóval próbáltátok már alkohol nélkül? Nehéz lehet!

Nem, inkább unalmas...

Coventry Oi!... szerintem ez egy kicsit ironikus, mert a hely inkább a Two Tone szülővárosa, mint az Oi!-é. Ti szeretitek azt a másik stílust? Az igaz, hogy van ott egy Two Tone Múzeum is, ahol ki van állítva például Jerry Dammers régi tonic öltönye?

Miért ironikus? Én ugyanúgy szeretem a 2 Tone-t és 2 Tone koncertekre járni, mint Oi! bulikra. Sose hallottam erről, hogy hol van Dammers öltönye.

Még 2008 nyarán a Condemned84-ral játszottatok Németországban, és azt hallottam, olyan aktívak voltatok, hogy még hajnali 4-5 körül is sör után kutattatok, és citromos Gössert ittatok! Vagy hogy is volt ez a történet?

Nem tudom, mi az a citromos Gösser, de valami szar piát biztos ittunk! Lehet az volt az. És ne felejtjük a kis zöldet sem, ennek segítségével sikerült igazi német schnapposnak éreznünk magunkat!

Miről szól a Love it or Leave it számotok?

Azoknak az embereknek írtuk, akik az állam pénzén élnek, miközben képesek lennének dolgozni, csak túl lusták. A rendszerhez hozzá kell járulni és dolgozni, nem csak ülni a seggünkön és várni az alamizsnát.

Látom, a Retaliator is a kedvenceitek között van. Igaz, hogy az énekesnek van Vér és Becsület tetoválása? A másik részről viszont a Gonads-dzel is játszottatok már. A nációk szerint Bushell csak egy liberális hippy.

Jó a barátságunk a Retaliatorval, a tetoválásról semmit sem tudunk. Igen, játszottunk a Gonads-dzel, de nem ismerjük őket személyesen.

Volt egy koncertetek a belga Molokóban, ami már sok helyről támadva lett, például a Last Resort is lemondta a koncertjét, mert a

turnéirodájuk szerint az egy náci hely. Ti hogy láttátok az ottani helyzetet?

A Moloko a legjobb kocsmá, ahol valaha voltam, és nem tudok semmit a politikai beállítottságukról. És biztosan nem láttam lent egy náci sem! Csak sok szkinhedet láttunk, akik isznak, jól érzik magukat és meghallgatják az ott fellépő bandákat. Már alig várjuk, hogy ismét náluk játszassunk!

Januárban stúdióztatok, mit vettetek fel?

A split nagylemezünket a Bakers Dozennel.

Kev az "öregapó", ki ő? Kissé zavarba ejtő, hogy a MySpace profilján Kill Baby Kill szám van.

Ő Kev, az öregapó! Ő szervezi a koncertjeinket, hirdet minket, mostanában besegít az új dalok írásában, egyébként pedig túl sokat iszik és velünk együtt balhézik. A zenei ízléséről pedig, nem hiszem hogy zavarba ejtő lenne. Szerintem sokféle zenét hallgat, mint én.

Feldolgoztatok a Chaost és az ACAB-t, a 4-Skins nagy hatással volt rátok? Mi a véleményetek arról, hogy újra összeálltak?

Szerintem jól tették, és nagyon örültünk neki, amikor párszor velük játszhattunk. Egyébként pedig jó lenne minél több fiatal zenekart is látni a színtéren.

TISZAFÜRED 2010. FEBRUÁR 13.

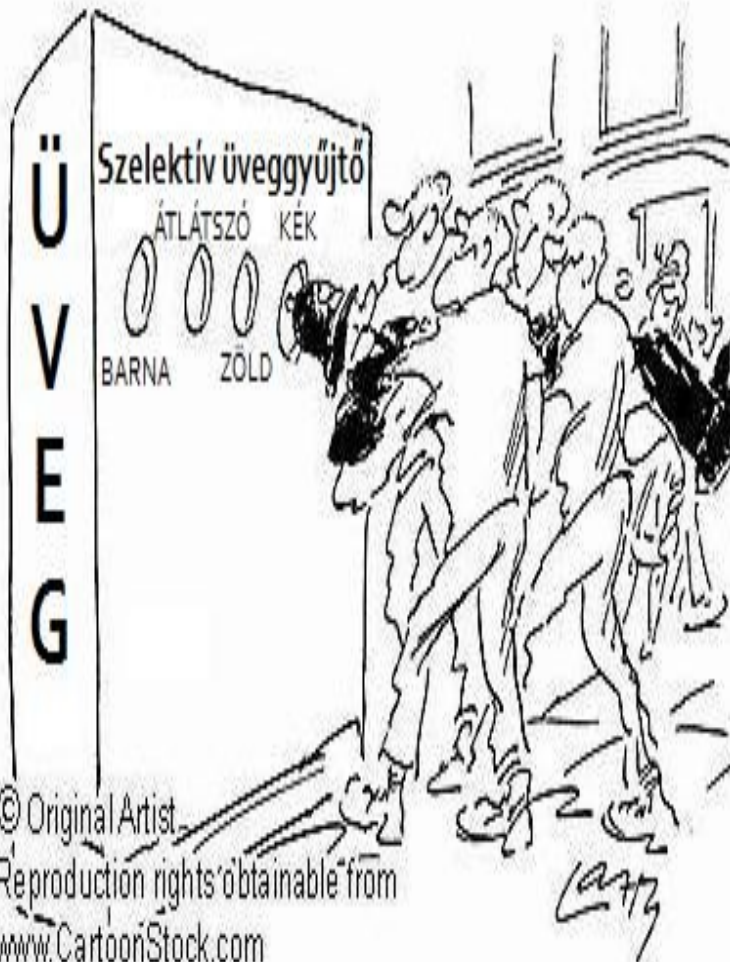
Már csak hét hely volt az országban, ahova feltétlenül el szerettem volna jutni koncertre, ezek közül az egyik sikerült is, amikor a címben említett napon Tiszafüred felé vettem az irányt. Otthonról még egyedül indultam el, ám Miskolcon csatlakoztam egy ötfős kompániához, s már 5 óra táján el is kezdtünk iszogatni, miközben a vonat hasított Füzesabony felé. Útközben érkeztek a hívások, hogy egy punk srác hozza magával a horogkeresztes haverját, akit érdekel a Fegyelmező Részleg. Mint kiderült, az egyik arcnak már üzengetett is, hogy mit kapjon be, na de nem is ez a lényeg, hanem hogy bár végigkutatták utánunk a vonatot, kiderült, ők az eggyel későbbire szálltak fel, amivel eredetileg mi utaztunk volna, csak hogy ha az késik, nem érjük el a csatlakozást, de sajnos nem késett, ezért Füzesabonyba megérkezett a punk&NS kolónia is. Ott már közben összefutottunk az egri különítménnyel, az 1993-as Tokajit már 1991-es egri vörösbor követte, s Tiszafüredre érve nem is lett rossz a hangulat. Érdekes módon ezen a vonaton már nem kerestek minket a fent említettek. A füredi állomáson leszállva valami különös okból leszakadtam azokról, akikkel érkeztem, így egy kisebb fős hatvani csoporttal indultunk kocsmatúrára még a koncert előtt. Ott személy szerint visszaálltam a fehérborra (fröccs formájában), s rövid beszélgetés után elindultunk megkeresni a Panoráma éttermet. Meg is lett, egyelőre "korán" érkezünk, a zenekarok még nem kezdtek. Közben összefutottam lovasi, országos cimborámmal, akivel jó 1-1,5 hónapos szünet után végre élőben ismét elmeséltük egymásnak életünk történetét, bár ami azt illeti, semmire sem emlékszem, hogy miről is beszélünk. Aggódtam is, hogy keveset társalogtunk, de mint utólag kiderült, volt azért téma bőven. Lassan kezdett a **Kultúrkör**, de valami furcsa okból még csak hátul álldogáltunk, nem nagyon ment még a tánc a részünkről. Nem is igazán emlékszem, hogy miket játszottak, mert ezalatt épp Kova mesterrel beszélgettem, megvettem az új Radical Roots fanzine-t, és majdnem odaigértem neki a fenti Skinfull interjút, nem tudom miért akartam átadni az ő részére, de szerencsére végül erre nem került sor. Vele is beszéltem dolgokat, de hogy miket, azt már nem tudom. Elnézést! Közben olyan anekdoták születtek, mely szerint én a pultnál kitöltött pálinkát, ami elvileg valakié lett volna, egyben lehúztam, nos nekem ilyen nem rémlik, de hiszek Mikinek, hogy ilyet tettem, végtére is elég jól éreztem már magamat. A hatvani srácok után a **BelfegOi!** csapott a húrokba, az első pár számra még nem is figyeltem, de amikor az Angyalarcú Oroszlánok következett, akkor már sajnos a színpadot ostromoltam a mikrofonért, utána pedig már az összes nagy slágert énekeltem, valahol az első sor környékén. Itt jegyezném meg, hogy az énekes szerint alacsony volt a részvétel, és hogy ez az egész egy szar buli volt, nos nem tudom, ilyen részletekre nem emlékszem, de egy kevés nézőszámú bulin ha két métert lépek hátrébb a színpadtól, nem fogok egyből pofonokat kapni minden oldalról, szóval a pogó azért ment. De a hely sem volt valami hatalmas, de a kis rész legalább be lett töltve. Jött a **LinX**, na itt már elszabadult a pokol, azt hiszem többször voltam a színpadon, mint a lenti sorokban, a Lépj fel!-re tisztán emlékszem, hogy karolkozva énekeltek fent a rivaldafényben, s a többi szám is hasonló sikerrel futott. Koncert közben összehaverkodtam egy zöld pilótadzsekis roma punkgyerekkel, na vele nem tudom mi van azóta, vagy hogy ki is ő, de azért jól elmulatoztunk a fürediek és az őket követő **Fegyelmező Részleg** koncertjein. Én már több mint 1,5 nem voltam a fehérváriak előadásán, és Donát volt az egyetlen karizmatikus énekes, aki lökdöste is le az embereket a színpadról, vicces volt látni mikor négyen-ötven borultunk vissza a sorok közé, egyszer ketten feküdtünk is a földön, ami másnap jutott eszembe, mikor a farmerem ülepét néztem, mely kissé sáros is volt. Itt is mentek a nagy slágerek, sajnos nem voltam olyan állapotban, hogy eszembe jusson kérni tőlük az RBD Ultras Rocsó számát, bár amúgy sem biztos, hogy eljátszották volna a kedvemért. A koncerteknek vége lett, rövid pangás után elindultunk az állomásra, közben eleredt a hó, a Kultúrkör dobosa a peronoknál már a vasutas kezéből szedte ki a seprűt, és ő maga vállalta, hogy elsepri a havat, nem is rosszul, így el tudtunk jutni a vonatgoz! A seprűt meg magával hozta. Füzesabony, Miskolc, majd otthon. Jó volt! Vége

© Original Artist
Reproduction rights obtainable from
www.CartoonStock.com

"Úgy tűnik, mintha az emberek félnének tőlem, doktor úr."

© Original Artist
Reproduction rights obtainable from
www.CartoonStock.com

© Original Artist
Reproduction rights obtainable from
www.CartoonStock.com

© Original Artist
Reproduction rights obtainable from
www.CartoonStock.com

! SZKINHED!

BANK HOLIDAY AGGRO

A szkin kultúrával való megismerkedésem legfontosabb élménye a hétfői bank holiday volt. A nap, amikor kilépek a földi életből, és mások százaihoz csatlakozom néhány órára, amíg mulatozunk.

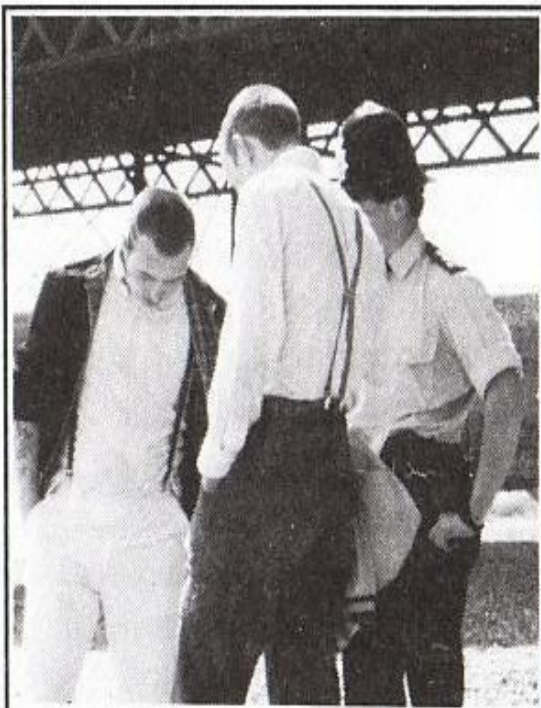
Nem sétáltam ki a partra. Jampecoskodtam. Úgy éreztem, mintha az egész világ az enyém lenne. És mikor megláttam az első szkin csoportokat, a szívem megtelt büszkeséggel. Egy hadsereg része voltam, és egy napra a város a miénk lett.

A rendőrök végtelen bölcsességükben összeszedték a bakancsfűzőket és a nadrágtartókat abban a hiú reményben, hogy megátolják a balhékat. Nem érdekelt, a farmerem nem csúszott le rólam, egy marék papírral pedig megoldottam a fűző problémámat.

A cockney akcentust használva a pajtik és én rengeteg hazugságot eszeltünk ki, hogy felszedjük velük a legjobban kinéző lányokat, akiket csak találtunk. Egy kis szerencséivel megcirógatott, a nyakon ért harapást pedig megmutathattam az iskolatársaknak, vadabbnál vadabb történetekkel előadva, hogy hogyan is kaptam.

A legnehezebb rész számomra az volt, hogyan szerezzek sört. A siheder 15 évestől a boltos mindig megkérdezte a korát. Amikor azt mondtam, hogy 18 vagyok, nevetve küldött el üres kézzel. Nem bántam. Mindig volt egy előzékeny idősebb szkin, aki végül vett nekem. És négy dobozzal a kezemben már egy mérfölddel magasabban lépdeltem. Később, amikor a kocsmák kiküldték a részeg egyéneket, akkor futott össze az összes szkin. Eljött az idő néhány fej beverésére, és sokszor ez a fej az enyém volt.

Toast, Tighten Up skinzine.

A zsaruk ellenségként néztek ránk. De csak annyit tehettek, hogy szóváltásba keveredtek velünk. Követtek minket a parton, kiürítették a zsebeinket, és olyan hülye kérdéseket tettek fel, mint a "Mit csinálsz Margate-ban, fiam?". Úgy gondoltam, a válasz nyilvánvaló. Már túl voltunk pár balhén, de a szokásos mondat a "csak szórakozunk" volt.

Ahogy elmúlt a délután, a jagellók elkaptak néhány csoportot, mi pedig egy büfébe mentünk. Ez volt az a hely, ahol megosztottuk egymással a történeteket a csajozásokról és a verekedésekről. Néhány óra múlva a zsaruk mindenkit elengedtek, általában büntetés nélkül, így hazaballaghattunk. Másnap az iskolában egy monoklival, vagy egy felrepedt szájjal elmesélhettük a haveroknak, hogy mi is történt. Ezek voltak azok a napok, amikor a szkinnek voltak a királyok, és a kellemes pillanat egy szép ütés volt.